

OUD – DUIVENDRECHTSE SAECKEN

NUMMER 1, JAARGANG 7, JANUARI 2010

DUIVENDRECHT IN OF UIT HET SLOP...

B.H. Sanders Sr.

Uitgave onder auspiciën van de Stichting Oud - Duivendrecht

De minimumbijdrage in de drukkosten van dit blad bedraagt € 2,50

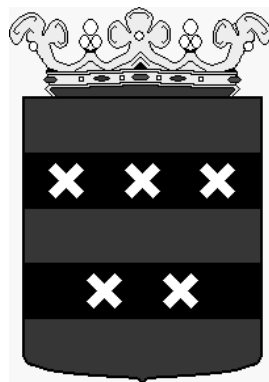
Voorblad: College van B & W 1984: in het midden Burgemeester de Groot (1983 - 2003).
Links de Wethouders Stam en de Boer.
Rechts Wethouder Klopper en de Gemeentesecretaris Sanders (1970 – 1986).

DUIVENDRECHT IN OF UIT HET SLOP..... B.H. Sanders Sr.

Voorblad.....	01
Inhoudsopgave.....	.03
Vooraf.....	04 - 07
Het wonen in Ouderkerk: <i>de gemeente Ouder-Amstel</i>	08
<i>Jan de Beijerhof 26</i>	09
Het Werk. Ouderkerkse Tropenjaren.....	10
<i>De mensen en de organisatie</i>	11 – 12
<i>De mensen van de secretarie</i>	13 – 14
<i>De gemeenteraad</i>	15
<i>Samenwerking</i>	16
<i>De werkplek</i>	17 – 19
16 jaar ontwikkelingen in Ouder-Amstel.....	20
<i>Arenagebied: redactie ODS</i>	21
<i>Duivendrecht uit het slop (en soms er in)</i>	22 - 23
<i>Het scholencomplex</i>	24
<i>Metro en parkeergarages</i>	25
<i>Het spoor en de A10</i>	26
<i>De Makro en het Zonnehof</i>	27
<i>Groei in Ouderkerk</i>	28
<i>Sporthallen en de Ouderkerkerplas</i>	29
<i>Bestuurlijke vernieuwing</i>	30 – 31
<i>Vliegende keep</i>	32 – 33
<i>Ambitie, afscheid, tenslotte</i>	34 – 36
Oud-Duivendrechtse Saecken, een overzicht.....	37
Uw bijdrage(n).....	38

2 februari 1970 Gemeentehuis Ouder-Amstel in Ouderkerk. Beëdiging als gemeentesecretaris.
Burgemeester A.J. Hubers, Wethouder P.N. Boomars en D.S. Gorter (Dienst Ruimtelijke Ordening)
Op de publieke tribune Hr. Doornbos.

Ouder-Amstel is een gemeente in de Nederlandse provincie Noord-Holland.

Dorpen: Duivendrecht, Ouderkerk aan de Amstel **Buurtschap:** Waver

De gemeente telt 13.113 inwoners (31 mei 2009, bron: CBS) en heeft een oppervlakte van 26,15 km². De gemeente Ouder-Amstel maakt deel uit van de plusregio Stadsregio Amsterdam.

De gemeente Ouder-Amstel ligt ingeklemd tussen Amstelveen en Amsterdam (Zuidoost). Verder grenst de gemeente in het oosten aan Diemen, in het noorden aan Amsterdam (Watergraafsmeer), in het zuidoosten aan Abcoude en in het zuiden aan De Ronde Venen. Historisch is Ouder-Amstel het deel van Amstelland aan de rechteroever van de Amstel.

Vooraf

De heer B.H. (Ben) Sanders Sr. was van 1970-1986 gemeentesecretaris in Ouder-Amstel. In maart 2009 verscheen van zijn hand een nieuw deel van MIJN WEG, *Een levensloop*.

Zestien jaar omvat de periode van dit deeltje 6, de periode van 1970 tot 1986. De grootste tot nu toe. Hij heeft er dan ook anderhalf jaar de tijd voor genomen om deze tijd in Ouderkerk aan de Amstel, aan het Jan de Beijerhof 26, te beschrijven. Het is de periode waar in Ben en zijn vrouw Miep hun kinderen volwassen zien worden en hun eigen weg door het leven zien kiezen.

Uitgebreid en boeiend wordt de gehele ambtelijke loopbaan beschreven met de afronding in de functie van gemeentesecretaris van Ouder-Amstel. Het is de tijd waar in 'het gezin van Ben en Miep kleiner wordt en de baan eraan gaat'.

Ben Sanders Sr., geboren 3 oktober 1923 te Hengelo (Ov.), heeft met dit deel zijn levensloop beschreven tot 1986. In dat jaar stopte hij met zijn baan bij de gemeente Ouder-Amstel, nu alweer 23 jaar geleden.

In die "nadagen" is nog ruim voldoende gebeurd om weer een vervolgendeeltje te maken. En als de gezondheid het toelaat zal dat er komen ook. Met hulp voor de redactie en voor de lay-out.

Omdat de heer Sanders meende dat het interessant was voor ons om over de teksten te beschikken stuurde hij de Stichting Oud-Duivendrecht deel 6 van Mijn Weg toe. De redactieleden van Oud-Duivendrechtse Saecken hebben met grote belangstelling dit deel gelezen. Ogenblikkelijk hebben wij contact gezocht met de heer Sanders en hem gevraagd of wij delen uit zijn werk mochten gebruiken voor de lezers van ons blad Oud-Duivendrechtse Saecken. Gelukkig stemde hij spontaan toe. Wij mogen over de teksten en de foto's beschikken.

Een belangrijk stuk geschiedenis over Duivendrecht ontvangt u op deze wijze uit de eerste hand. Mensen, zoals de heer Sanders, die belangrijke gebeurtenissen van dichtbij hebben meegemaakt, kunnen uit de eerste hand vertellen over 'hoe het echt was'. Deze mondelinge geschiedenissen, 'oral history', geven een context aan dagboeken, brieven, foto's en andere historische documenten. Zo ontstaat een completer beeld van de geschiedenis. In onze concrete situatie een duidelijker beeld over de tijd waarover veel oud-Duivendrechtters en betrokken nieuwkomers zich afvragen: "...hoe heeft de verstedelijking van Duivendrecht zich zo intens en in zo'n korte tijd kunnen voltrekken?"

In een paar plezierige gesprekken hebben wij ook nog kunnen spreken over zaken die nog niet helemaal duidelijk waren. Op een bijzondere plek in Duivendrecht hebben wij zelfs een foto gemaakt met de heer Sanders. Hierover meer op bladzijde 23.

Hij en wij laten u vooral deelgenoot worden van 16 jaar ontwikkeling in Ouder-Amstel en vooral van zijn artikel : ***Duivendrecht uit het slop (en soms er in)***

Per 1 januari 2010 volgt drs. L.J. (Luuk) Heijlman de heer R. (Robert) Reus op als gemeentesecretaris van Ouder-Amstel. Hij zal de komende tijd de gemeentelijke organisatie leiden. En het college van B&W en de Burgemeester adviseren en de politieke ambities in hoogwaardige en uitvoerbare plannen vertalen. De gemeentesecretaris is de schakel tussen wat het bestuur wil en de ambtelijke organisatie kan.

Hoe een gemeentesecretaris in de jaren zeventig en begin jaren tachtig van de vorige eeuw functioneerde en wat hij zoal meemaakte laat de oud-gemeentesecretaris Sanders u lezen in dit eerste nummer van 2010. De gebeurtenissen in het verleden van de gemeente Ouder-Amstel en van een belangrijke periode uit het leven van de schrijver geven met name een interessant beeld van hoe de verteller zijn ervaringen in het heden interpreteert.

De redactieleden wensen al onze lezers en donateurs een goed nieuw jaar toe!

En spreken de wens uit dat het dorp Duivendrecht haar landelijk en historisch karakter ook in het nieuwe decennium zal mogen behouden.

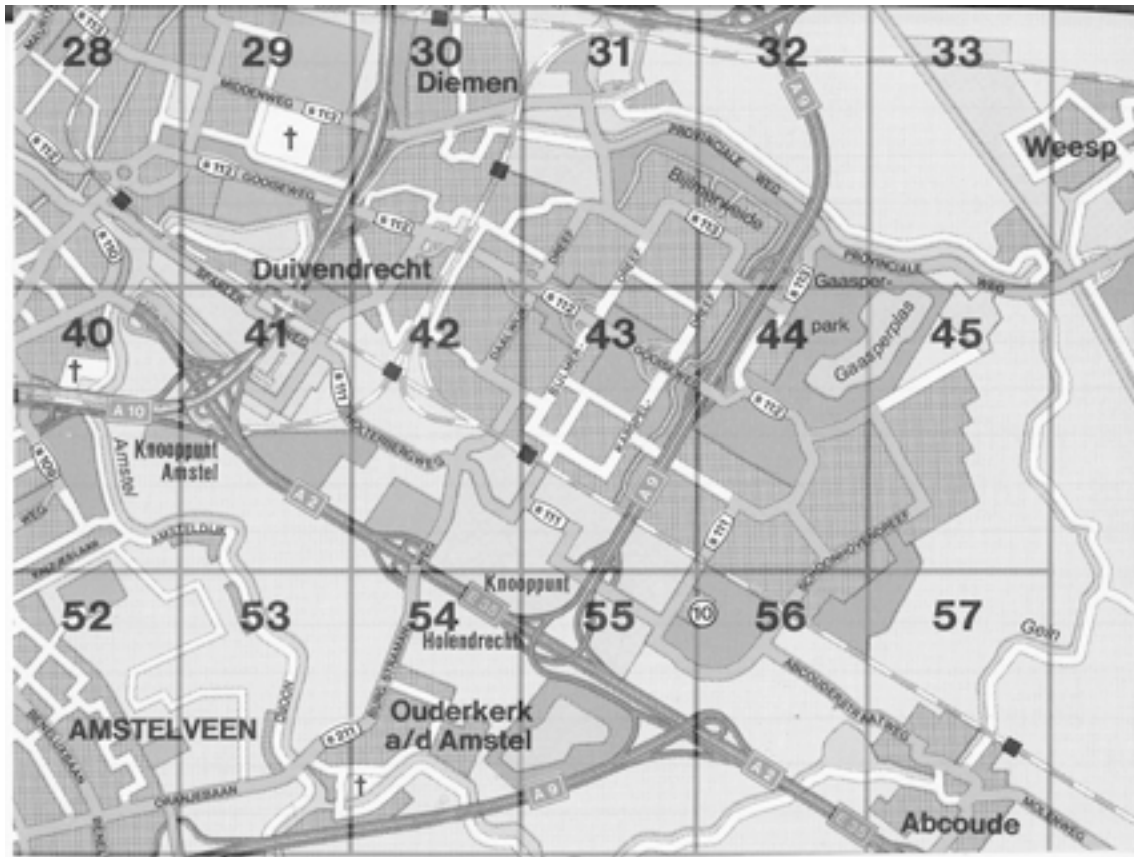
*Met elkaar gaan wij voor een **GROEN** en kleinschalig Duivendrecht!*

Overleg van het gemeentebestuur en Stichting Vrienden van Duivendrecht. Najaar 2009

Van links naar rechts Robert Reus (gemeentesecretaris), Frans Willemsen (secr. Stichting Vrienden van Duivendrecht), Roland Vallentin (vz. Stichting Vrienden van Duivendrecht) en Luuk Heijlman, raadsgriffier.

Per 1 januari 2010 neemt Luuk de taken van Robert Reus als gemeentesecretaris over.

Ouderkerk en Duivendrecht, ingeklemd tussen snelwegen

Duivendrecht-Zuid

Duivendrecht-Centrum

Duivendrecht-Noord

Over-Amstel /
Watergraafsmeer

Luchtfoto Duivendrecht

HET WONEN IN OUDERKERK.

De gemeente Ouder-Amstel.

Ik was benoemd in Ouder-Amstel, maar ik wist van die gemeente maar bitter weinig. Het was dan wel een buurgemeente van Uithoorn, maar de samenwerking van gemeenten was in die tijd nog spaarzaam. Uithoorn had wat contacten met Amstelveen, met Mijdrecht en Aalsmeer en dat was het wel zo ongeveer.

Voor mij gold dus hetzelfde als voor velen, die voor het eerst te maken krijgen met de gemeente Ouder-Amstel. In het begin verwisselde ik Duivendrecht met Buitenveldert! Wat een vreemd aanhangsel lijkt Duivendrecht vanuit het gemeentehuis in Ouderkerk, nu nog meer dan ooit, nu de Arena halverwege Ouderkerk en Duivendrecht ligt.

Telkens weer moest ik het vertellen: Ouder-Amstel is eeuwenoud, er waren toen nog geen spoorlijnen, dus ook niet die tussen Amsterdam en Utrecht en evenmin was er een autosnelweg A2. Die merkwaardige ligging van de twee kernen Ouderkerk en Duivendrecht was obstakel nr. 1 in de tijd van mijn benoeming (eind '69) en obstakel nr. 2 was de jarenlange onzekerheid over de toekomst van de gemeente met name van Duivendrecht.

De Tweede Kamer had nog niet de knoop doorgehakt over de gemeentelijke indeling van het gebied Bijlmermeer en omgeving. "De sterke randgemeente" van minister Toxopeus had het niet gehaald. De Bijlmermeerwet had wel Weesperkarspel en stukken van Diemen en Ouder-Amstel bij Amsterdam gevoegd, maar ook vastgelegd dat pas over 10 jaar definitieve grenzen getrokken zouden worden.

Bij mijn start telde de gemeente ruim 8000 inwoners, maar was vanwege de bijzondere omstandigheden voor de salariëring ingedeeld in de klasse van 10.000 tot 12.000. De Bijlmermeerwet liet nog onzekerheden voor de toekomst, maar men vond er toch voldoende houvast in om eindelijk woningbouw toe te staan in het Duivendrechtse gebied, dat toen nog hoofdzakelijk bestond uit lintbebouwing langs de vroegere rijksweg naar Utrecht (via Abcoude, Loenen, Breukelen, Maarssen). Ik was nog maar enkele dagen in functie toen burgemeester Hubers met een overwinning gezicht mijn kamer kwam binnenvallen met de boodschap: we hebben toestemming voor de bouw van de 52 woningen. Dat was een hoogbouwproject aan de Azaleahof. Er zou spoedig veel meer volgen, waaronder het grote Zonnehof-complex van 431 woningen, ook bestemd voor huisvesting van Amsterdammers. De toenmalige minister van volkshuisvesting Schut, kwam daarvoor persoonlijk de eerste paal slaan.

Het dorp Ouderkerk had zich in de 50-er en 60-er jaren reeds ontwikkeld van een agrarisch dorp tot een dorp met veel forenzen. Dank zij "KLM-contingenten" ontstond een nieuwe woonwijk, het Gijsbrecht van Aemstelkwartier. Hier was het Albert Plesman, die met behulp van zijn zoontje de eerste steen legde voor zo'n 150 woningen voor KLM- en andere Schipholwerkers met hun gezinnen.

Buiten de twee kernen Ouderkerk en Duivendrecht is er nog de buurtschap de Waver, gelegen langs de zuidelijke rand van de 800 ha grote polder de Ronde Hoep. Een gaaf landschap zonder één weggetje. Langs dit veenweidegebied stroomt de Amstel naar Amsterdam. Die vormt de grens tussen de gemeenten Ouder-Amstel en Amstelveen. Oostelijk van de rivier is 't Ouder-Amstel, westelijk Amstelveen. Het ook bij veel Amsterdammers bekende pittoreske gebiedje bij de brug met zijn hotels en restaurants en terrassen aan het water, ligt aan de westzijde en behoort daarom tot Amstelveen.

Jan de Beijerhof 26.

Dat had wat voeten in de aarde voordat we een ander huis 't onze konden noemen.

Nu nemen ze dat allemaal een stuk makkelijker, maar toen moest en zou ik in de gemeente komen wonen. Binnen die gemeente Ouder-Amstel voelde Duivendrecht zich in die tijd achter gesteld. 't Gemeentehuis stond in Ouderkerk, in Duivendrecht stagneerde alles. Bijna alle gemeenteambtenaren woonden in Ouderkerk. Als de secretaris in Duivendrecht zou komen wonen, zou dat best prettig zijn. Die secretaris had wel een gezin van 8 personen ! Nu zou er een grote woning vrij komen in de Plataanstraat, de woning van de familie Meinema. Vader Meinema was adjunct-directeur van de verffabriek Lero Lak, in die tijd het grootste bedrijf in de gemeente. Of wij maar eens wilden gaan kijken. De woning maakte deel uit van een complex royale woningen uit de 20-er jaren langs de Rijksstraatweg en één van de zijstraten daarvan, de Plataanstraat. De vrijkomende woning was een bovenwoning, dus niet ideaal voor een gezin met kinderen. Maar lieverbroodjes werden er op het gebied van woningen toen nog niet gebakken. De living was prachtig. Heel ruim en licht met een klein zijkamertje, een uitgelezen plek als werk- en studeerkamer voor mij. Maar de slaapverdieping viel zwaar tegen. Kamers, net groot genoeg om de bedden een plaats te geven. Voor huiswerk of spel van de kinderen was geen ruimte. 't Onderhoud was achterstallig. Ramen slecht sluitend en verveloos. En geen c.v. Dat waren we wel niet gewend, maar we hadden elkaar wel beloofd: als we nu – anno 1970 – een ander huis betrekken, dan moet er wel c.v. zijn.

Al met al: de woning van Meinema was het niet.

Schopman, de directeur van de sociale dienst, die toen het secretariaat voerde van de invloedrijke w.a.c. (woonruimte-advies-commissie) dacht dat de gemeentesecretaris toch wel in staat moest zijn om een huis te kopen en speelde mij adressen door van vrijkomende koopwoningen en zo stapte ik naar de Amstellandlaan, de Prinses Irenelaan, enz. Dick den Hartog, ambtenaar van de secretarie, gaf mij nog een adres van een in aanbouw zijnde woning aan de Reijgershof (koop ging niet door). Mooie woning, maar tot mijn schrik met een prijskaartje van meer dan f. 90.000. Dat was ongeveer de prijs van grote nieuwbouwwoningen in Uithoorn, waar Wim Duisenberg (toen nog minister van financiën) er één van kocht.

Aan de Achterdijk kwam ik in een droomhuis. Een kanjer van een huis, vrij nieuw, met een groot bewoonbaar souterrain en vrij uitzicht op de Amstel. Vraagprijs f. 150.000. Niet over te denken. Maar 't pand was zo aantrekkelijk, dat ik nog liep te prakkizeren: zou ik de koop niet mogelijk kunnen maken door een deel te verhuren? Maar dat was toch een te hachelijk avontuur. Nooit kunnen denken dat de trotse eigenaar, die mij 't hele huis liet zien, ooit ook opa van kleinkinderen van mij zou worden.

Grote haast had ik niet. De afstand Uithoorn – Ouderkerk was met mijn Opeltje Kadett best te overbruggen. Maar met het oog op de scholen wilden we toch wel graag verhuizen voor 't nieuwe schooljaar. En dat lukte. De RPS (RijksPostSpaarbank) had kort tevoren in de uitbreiding van Ouderkerk een complex duurdere huurwoningen gebouwd, 56 royale eengezinswoningen en 24 kleine woningen. (De laatste vooral bedoeld voor ouderen.)

Daar waren nog niet veel mutaties, maar in de voorzomer kwamen er van de grote woningen zomaar twee vrij.

Ik kreeg de keus: Jan de Beijerhof 26 of 48. Samen met Miep ging ik maar eens kijken op nr. 26, daar kwam veel zon in de achtertuin. 't Huis was ruim een jaar geleden klaargekomen en sindsdien bewoond door een gezin met twee jonge kinderen. Een huis met doorzonkamer en vaste trap naar de tweede verdieping en daar een grote zolderkamer met vaste wastafel. En uiteraard c.v. Naar het schuurtje in de achtertuin had de bewoner elektra laten aanleggen. Op de slaapkamers en de overloop lag balatred (vinyl) en het ligt er nog! Over de overname werden we 't gauw eens, zodat we ons konden voorbereiden op de verhuizing. Dat werd eind juni, mooi op tijd voor 't nieuwe schooljaar.

HET WERK. (Ouderkerkse tropenjaren)

De start.

Voor de niet-ingewijden iets over de functie, waaraan ik op 1 februari 1970 begon, die van gemeente-secretaris. Een tamelijk unieke functie. Op de 16 miljoen inwoners van ons land met pak 'm beet, 8 miljoen mensen met een beroep, zijn er minder dan 500 gemeente-secretarissen. Toen ik tot die rijen toetrad, waren er nog zo'n 700. Het aantal daalt uiteraard recht evenredig met 't aantal gemeenten, dat door samenvoeging en herindeling alsmaar minder wordt.

Ook in ander opzicht is de functie uniek. Het is n.l. één van de weinige functies, die wettelijk geregeld zijn. Wat ze bij de kleine of grote gemeenten ook bedenken, er moet altijd een secretaris zijn. En hij vervult een centrale rol, niet de secretaris van de burgemeester, niet van burgemeester en wethouders, niet van de raad, maar van de gemeente, beschikbaar voor de burgemeester, voor b. en w. en voor de raad. Sinds enkele jaren, maar toen was ik allang gepensioneerd, heeft de gemeenteraad zijn eigen secretaris gekregen met de titel van raadsgriffier.

Het secretariaat van het gemeentebestuur wordt sinds jaar en dag de gemeente-secretarie genoemd. De secretaris is daarvan het hoofd. Een secretarie kent doorgaans verschillende afdelingen als burgerzaken (burgerlijke stand en bevolking, verkiezingen)), algemene zaken, financiën, onderwijs, enz. Daarnaast ontstonden afzonderlijke gemeentelijke diensten als gemeentewerken (openbare werken), bouw- en woningtoezicht en in grotere gemeenten geneeskundige diensten, energiebedrijven, vervoersbedrijven, enz. In Ouder-Amstel waren er naast de secretarie een dienst gemeentewerken en een dienst sociale zaken, met als directeur resp. dhr Olthof en dhr Schopman.

Maandag 2 februari 1970, 's ochtends om 8.30 uur, zou ik van start gaan als gemeentesecretaris. Burgemeester Hubers had iedereen opgetrommeld voor de kennismaking, al het gemeentepersoneel, inclusief de buitendienst. Alleman was present in de raadzaal in het oude gemeentehuis, maar geen Sanders. Wist ik veel dat 't rond Ouderkerk 's maandagsmorgens file rijden was. Het was een winterse ochtend met halfbevroren wegen en ik zat me daar te verbijten in de auto. Het was over 9 eer ik arriveerde. Olthof, de directeur gemeentewerken, had al aan de burgemeester gezegd, dat ie zijn mensen liever aan 't werk wilde zetten, maar Hubers hield vol. Ik had wel de pé in; had niemand me even kunnen waarschuwen. Sympathiek vond ik dat Theo Duijn, de voorzitter van de personeelsvereniging na de speeches en het handen schudden, nog even met me meeliep naar mijn kamer om mij wat wegwijs te maken over interne zaken.

Mijn officiële installatie met eedsaflegging, in de raadsvergadering diezelfde avond, verliep beter. Miep was verrast toen ik door ambtenaar Ensing bij de ontvangst met "secretaris" werd aangesproken. Zijzelf en vier van onze jongens (Jan, Arno, Ben en Jos) werden ook met égards ontvangen en na afloop van de vergadering was er een gezellige kennismaking met een glas in de burgemeesterskamer

De mensen en de organisatie. *Burgemeesters en wethouders*

In mijn Ouderkerkse periode kreeg ik te maken met drie burgemeesters. In 1968 was in Ouder-Amstel een jonge, energieke burgemeester benoemd, die op de secretarie-afdeling ruimtelijke ordening in de satellietstad Zoetermeer veel ervaring had opgedaan met stadsuitbreiding. Die verwachtte kennelijk van mij ook wel wat. Ton Hubers was 9 jaar jonger dan ik, sportief en muzikaal. Wij konden het al gauw prima met elkaar vinden en dat bleef zo tot zijn vertrek naar Beverwijk in '76. Miep was ook snel bevriend met Mies Hubers, die de zorg had voor drie jonge kinderen en met Miep ook gemeentezorgen deelde.

Van de wethouders die ik bij het begin aantrof herinner ik mij zeer wel Piet Boomars (KVP). Die combineerde zijn wethouderschap met een eigen schildersbedrijf, een zware opgave. Hij woonde in Ouderkerk en met zijn gezin waren Miep en ik ook rap bevriend. Gorter, de PvdA.-wethouder, was ambtenaar bij de gemeentelijke sociale dienst in Amsterdam en woonde met zijn vrouw in Duivendrecht. Zij hadden geen kinderen. Met hen gingen we ook heel vriendschappelijk om.

27 februari 1976. Afscheidsbijeenkomst burgemeester Hubers. Familie Hubers en commissie van ontvangst. Wethouders, raadslid mevr. Gorter en de gemeentesecretaris Sanders uiterst links

De tweede burgemeester was Hoobroeckx. Terwijl ik in de zomer van 1976 met vakantie was in Marienheide (Duitsland) met Miep en 3 kinderen, kwam het bericht door dat benoemd was tot burgemeester van Ouder-Amstel mr. W.J. Hoobroeckx, 40 jaar, chef van de afdeling Economische zaken bij de gemeente Eindhoven.

De boomlange Wouter Hoobroeckx, r.-k. en K.V.P., was wat vormelijker dan Ton Hubers. Ik heb van het begin af aan een goede verstandhouding met hem gehad, al zijn er een paar momenten geweest, dat we 't even moeilijk met elkaar hadden.

Wouter Hoobroeckx hoefde minder te pionieren dan Ton Hubers. Ouder-Amstel begon al smoel te krijgen. Met name Duivendrecht was in de periode Hubers uit de kluiten gewassen. De woningbouw was in volle gang, in verschillende gebieden al afgerond, het scholencomplex was er, het winkelcentrum met bibliotheek en dorps huis, annex sportzaal, kreeg al vorm. Ik heb – uiteraard met anderen – Hoobroeckx geholpen wegwijs te worden in onze toch wel gecompliceerde gemeente. Hubers was bijzonder vlot en doortastend, Hoobroeckx liet zich in met alle details. Hij stak erg veel tijd in zijn werk; dat leidde o.a. tot lange vergaderingen.

Voor ik geconfronteerd werd met een derde burgemeester moesten we eerst nog door een tweede burgemeesterloos tijdperk. Dat was spannender dan het eerste (in 1976 bij het vertrek van Hubers). De loco-burgemeester Peter Klopper had als wethouder nog niet zo veel ervaring, zij het dat ie in de gemeente heel goed bekend was. Hij woonde er van jongsaf aan en was jarenlang raadslid geweest. Pikanter was dat tijdens de rit bleek dat hijzelf kandidaat was voor de vacature. Het was een representatieve en ook wel populaire figuur, zodat er stemmen opgingen in de gemeente en in zijn achterban: Peter Klopper moet het worden.

We hadden al een bijeenkomst van de vertrouwenscommissie gehad, toen zijn kandidatuur pas duidelijk werd. Hij maakte toen uiteraard plaats in de commissie. Mevrouw Hanneke Brummelhuis, ook CDA, sprong voor hem in. Verder zaten in de commissie de wethouders Kees Stam (VVD) en Roel de Boer (PvdA) en mijn persoontje. Die vertrouwenscommissies waren toen nieuw. De gemeenteraad wilde dat ik ook in die commissie zou komen, maar het was nog onzeker of dat kon: een ambtenaar in zo'n commissie.

De commissaris van de koningin Roel de Wit, oud-wethouder van Amsterdam, had geen bezwaar. We zochten een zaak in een rustig deel van Amsterdam om de kandidaten te ontvangen. We hebben prima gesprekken gevoerd met wel 8 à 10 sollicitanten, meer dan tegenwoordig gebruikelijk. Uiteraard maakten we de afspraak van "mondje dicht" en dat is prima volgehouden. Na zoveel jaar wil ik toch iets verklappen. We hadden alle gesprekken gevoerd op één na. Met die kandidaat hadden we nog geen afspraak kunnen maken. 't Wilde alleen lukken - ook al gelet op de tijd van de commissieleden - op een ochtend en dan met weinig reistijd. Ik heb toen aangeboden om het gesprek bij mij thuis te voeren en zo geschiedde. En wie was die kandidaat? De uiteindelijke winnaar van de race: Cees de Groot, toen nog burgemeester van Nederhorst den Berg.

Toen de benoeming van Wouter Hoobroeckx afkwam, was ik met vakantie en bij de benoeming van Cees de Groot was dat weer 't geval. Ik zat met Miep aan het diner in ons hotel in Absam (Oostenrijk), toen Peter Klopper belde. Het was voor hem een moeilijke dag. Hij had tot het laatst toe zijn eigen kansen hoog ingeschat. Tot 1 augustus ('83) mocht hij nog waarnemen.

Met Cees de Groot kregen we een spontane burgemeester in huis. Hij was nog jong (40), maar al 9 jaar burgemeester. Hij kende het klappen van de zweep. Was met het burgemeesterschap opgegroeid. Zijn vader was burgemeester van Monnikendam. Cees was nooit verlegen om een praatje, kon wel wijdlopig zijn, maar was altijd goed gemutst. Een gezellige man.

De mensen van de secretarie.

Een voorname zorg van de secretaris is de personele bezetting van de secretarie. Dat heeft mij veel hoofdbrekens gekost. De oorzaken laat ik in het midden, maar de bezetting als totaal was bij mijn start helaas onder de maat. Ik denk dat bij mijn vertrek mijn opvolger, Rob van 't Veer, toch beter af was. Het was en is in een kleine gemeente eigenlijk een structureel probleem. Je trok soms goede medewerkers aan, maar net als bij een subtopper of middenmoter in het betaald voetbal, was je iemand vaak na korte tijd weer kwijt als een topclub (grotere gemeente) een betere positie aanbood. Daarnaast is het voor een gemeentebestuur niet zo gemakkelijk om iemand op een transferlijst te zetten.

Bij mijn start was de secretarie, een club van zo'n 14 mensen, verdeeld in twee afdelingen. De afdeling financiën, onderwijs en personeelszaken onder leiding van Eeftinck Schattenkerk, bijna 60. En de afdeling algemene zaken, waaronder ook burgerzaken, met als chef Cor Broers, van mijn leeftijd.

Later werd als chef Algemene Zaken benoemd Rob van 't Veer uit Krommenie, die mij later zou opvolgen.

Naast de bezetting van de secretarie voelde ik mij ook verantwoordelijk voor het aantrekken van goede ambtenaren van de burgerlijke stand. Via de Historische Vereniging Ouder-Amstel had ik kennis gemaakt met Jo Blom, een jonge lerares geschiedenis uit Duivendrecht. Ik had al een tijdje zitten uitkijken naar een vrouwelijke en naar een Duivendrechtse ambtenaar van de burgerlijke stand.

Als Jo Blom het zou willen doen, waren dat 2 vliegen in één klap. Ik had succes. Inmiddels doet ze het al 25 jaar met veel plezier en tot genoegen van vele bruidsparen. Vaak neemt ze de moeite een toespraak op rijm te zetten. Een unieke vrouw. Foto: Jo Blom 17 april 2009.

Mijn langjarige ervaring bij de gemeente, vooral op de beleidspost in Uithoorn, en mijn gevoel voor politieke verhoudingen, hebben mij op de been gehouden. Ik stelde er altijd veel eer in om goed overweg te kunnen met alle raadsleden, van welke kleur dan ook. Ze moesten aan mij niet kunnen merken wat mijn persoonlijke politieke opvattingen waren. Ik heb daar wel een zekere behendigheid in gekregen. Vaak betekende dat: een beetje op de vlakte blijven. Overigens: lang niet alles wat bij de gemeente speelt, is politiek geladen.

In die tijd was het toezicht van de provincies op de gemeenten nog veel strenger. Zeker op de kleinere gemeenten en vooral wanneer de begroting amper sluitend was of tekorten te zien gaf. Dat laatste was bij ons het geval. De mannen van de provinciale griffie hadden er wel lol in om een beetje te bazen over die (kleine) gemeenten, waar ze in hun ogen soms zo roekeloos met geld konden omspringen.

Nu hadden ze op het provinciehuis in Haarlem al erkend, dat er voor de gemeente Ouder-Amstel meer dan een gewone taakstelling lag. Ik noemde het hiervoor al in verband met de salariëring. Dat dan ook de hele personele bezetting daarop aangepast moest worden, die consequentie had men nog niet getrokken. Wij hoorden al gauw dat de gemeente Diemen, die in hetzelfde “Bijlmermeer-schuitje” voer, meer gehoor kreeg bij de provincie dan wij. En al had ik me voorgenomen de afdelingen zoveel mogelijk het werk te laten doen, deze klus was wel voor mij bestemd: een verhaal op papier zetten, dat Haarlem kon overtuigen van noodzakelijke uitbreiding van onze bezetting.

Ik kende intussen mijn collega van Diemen en die informeerde mij over hun ploeg. Het werd mij overigens op de griffie niet in dank afgenomen dat ik daarmee wapperde: Diemen was Diemen en Ouder-Amstel was een andere gemeente. Haarlem vond dat we maar meer salariskosten ten laste van het grondbedrijf (ten laste van de grondprijzen) moesten brengen. Al met al had ik toch wel succes en al ging het mondjesmaat, wij konden toch geleidelijk aan tot enige uitbreiding komen.

Het efficiënt runnen van de organisatie was geen geringe opgave. Helaas werd daarvoor in de opleidingen geen plaats ingeruimd. Het waren vakstudies. Ze verbonden daaraan wel ook algemene kennis (zoals economie en algemeen juridische kennis), met de bedoeling dat de cursisten capabel zouden zijn voor hogere functies, maar kennis over organisatie en werkmethoden (b.v. projectmatig werken) kwam er niet in voor. In Uithoorn kwam ik tot de gewoonte om me op zondagavond, na een potje sjoulen met Miep, te bezinnen op de komende werkweek.

In Ouderkerk ging ik er al gauw toe over om dagplanningen te maken. Dat begon op losse velletjes papier. Daarna gebruikte ik schriften. Het beviel zo goed dat ik ook een schrift bestemde voor de avonden. Dat werd etiketten met Good day en Good evening. Met de laatste kon ik later wel een keer stoppen, de eerste bleef ik hanteren, zij het niet meer in een schrift, maar via klad in de agenda. Ik was daar toentertijd in gesterkt, toen Wouter Hoobroeckx en ik een managementcursus van enkele dagen volgden. Aan zoiets ontkwam je gewoon niet in die tijd. Ik herinner me dat we in de eerste les als huiswerk kregen om je werkzaamheden met tijdbesteding gedurende minstens een week te noteren voor inzicht in eigen functioneren. Dat noteren is rotwerk, maar je wordt ervoor beloond. Je krijgt een beter idee van “waar blijft de (kantoor)tijd?”

In mijn Ouderkerkse periode heb ik in totaal zesmaal de installatie van een nieuwe gemeenteraad meegemaakt. Zoals het parlementaire jaar steeds begint op de derde dinsdag van september, zo begon de nieuwe raadsperiode sinds mensenheugenis op de eerste dinsdag van september. Bij de installatie van een nieuwe raad was en is de benoeming van nieuwe wethouders vaak heel spannend.

Een nieuwe ministersploeg wordt bij elkaar getelefoneerd, maar de wethoudersbenoemingen, dus de samensatelling van de colleges van b.en w. krijgt zijn afronding in de openbare raadsvergadering. Bij het begin van die vergaderingen zat ik als secretaris samen met de burgemeester achter de college-tafel. Tot de wethouders benoemd waren.

Inmiddels is de september-traditie bij de gemeente doorbroken en begint de nieuwe raad met nieuwbenoemde wethouders in de maand mei. Dankzij die verschuiving kon ik de gemeente Ouder-Amstel in zes raadsperiodes dienen. Een dik halfjaar van de periode '66 -'70, vier volle periodes van '70 - '86 en nog een klein stukje van de periode '86 -'90.

Vanaf '74 had ik er een gewoonte van gemaakt om aan het einde van de raadsperiode een overzicht samen te stellen van de voornaamste raadsbesluiten uit de periode. Mijn opvolger Rob van 't Veer handhaafde die gewoonte en zo is er ontstaan een aardig doorlopend overzicht van de ontwikkeling van de gemeente in "hapklare brokken".

22 januari 1981: Raadsvergadering

Achter de B&W - tafel: vlnr Wethouder R. de Boer, wethouder P. Klopper, burgemeester Hoobroeckx, gemeentesecretaris B.H. Sanders en wethouder W. Teerink.

Achter de raadstafel: Hr. Lacet, Hr. van Agtmaal, mevrouw Born, Hr. Stam (VVD-fractie)

Hr. Slokker, Hr. Verberne, Hr. de Nooij, Hr. Boomars, Hr. Bellaar (CDA-fractie)

Mevrouw A. Cramer, mevrouw M. Gorter, en Hr. Leendertse (PvdA-fractie)

Samenwerking

Vanaf de 80-er jaren ging de ene na de andere gemeente over op een andere organisatie, waarbij de onderdelen vooral gebaseerd werden op de verschillende taken van de gemeente. Administratieve en technische delen van de organisatie werden samengevoegd in sectoren. Ook Ouder-Amstel deed dat. Men kent hier nu 3 sectoren, n.l. bestuurszaken, ruimte en burgerzaken. De secretaris is hoofd van de sector bestuurszaken en tevens voorzitter van het managementteam (m.t.), dat gevormd wordt door de drie sectorhoofden. (Hoe moeilijk 't is om de beste vorm te vinden, blijkt wel uit het feit, dat in 2008 in de plaats van 3 sectorhoofden 5 afdelingshoofden zijn gekomen. De secretaris mag het geheel aansturen. Hij hoeft geen afdeling te runnen.)

Wie een beetje thuis is op het gebied van de gemeente-politiek, die weet 't wel en de anderen moeten 't maar van mij aannemen: er is in de gemeente ook altijd spanning tussen de gemeenteraad en burgemeester en wethouders. Voor de burgemeester en voor de secretaris is 't altijd een voorname opgave om op goede voet te leven, zowel met de raad als met b. en w.

De secretaris is dagelijks in het gemeentehuis aanwezig met de burgemeester en vaak met de wethouders en zit wekelijks bij de vergaderingen van b. en w. en maakt daarvan een verslag. (In het gemeentehuis meestal notulen genoemd.) Gevolg is dat raadsleden de secretaris veelal gaan zien als een man of vrouw van b. en w. In de praktijk is 't ook vaak wel zo. De kans op een frictie tussen de secretaris en één of meer raadsleden of -fracties, is dan ook vrij groot. Als gevolg daarvan zijn heel wat secretarissen “gesneuveld”. In mijn eigen naaste omgeving overkwam dat mijn collega's van Amsterdam, van Abcoude en van Diemen.

Een lijstje van de gemeentesecretarissen sinds de dertiger jaren van de vorige eeuw:

1934 – 1970 T. (Tijmen) de Haan

1970 – 1986 B. (Ben) Sanders

1986 – 1999 R. (Rob) van 't Veer

1999 - 2005 R. (René) Menke

2005 – 2010 R. (Robert) Reus.

2010 - L. (Luuk) Heijlman

De werkplek.

De indeling van het gemeentehuis zoals ik het aantrof hielp niet mee om mij één te voelen met “mijn dienst”. De hele secretarie was beneden, boven waren alleen de kamers van de burgemeester en van mij, aan weerszijde van de raadzaal

Het gemeentehuis was door de groei van Ouderkerk al uit zijn voegen gebarsten. Het bijna 100 jaar oude gebouw had in de 50-er jaren een uitbreiding gekregen, maar dat was al lang niet meer voldoende. Met gevolg dat de sociale dienst al was ondergebracht in de naast het gemeentehuis gelegen halfvilla Nicolette. Nog voor de instelling van een groep “Verbouw of nieuwbouw gemeentehuis”, werd al besloten tot de bouw van een semi-permanente dependance van het gemeentehuis op het terrein van “gas en water” aan de overkant van de Raadhuislaan. De gemeente had toen nog een eigen gas- en waterbedrijf. Dit plan kon vrij soepel gerealiseerd worden. Het werd het kantoor van gemeentewerken en de sociale dienst. Het heeft 30 jaar dienst gedaan.

Het hoofdgebouw van de gemeente was bijna een eeuw oud en ging scheuren vertonen. Herhaalde onderzoeken wezen uit dat de fundering niet meer te vertrouwen was. Dat zouden kostbare herstelwerkzaamheden worden. En om het onpraktisch geworden oude gebouw bij de tijd te brengen zou eveneens veel geld kosten. Maar nieuwbouw, zouden we dat kunnen behappen? In die jaren had de gemeentebegroting alleen maar tekorten. Bovendien wisten we al dat de bevolking gehecht was aan het oude gebouw, dat wil zeggen vooral aan de verschijning: de voorgevel, die wel iets uitstraalde. Op dit geheel moest maar eens flink gestudeerd worden. Zo werd geboren de werkgroep “Verbouw of nieuwbouw gemeentehuis”. Ik kreeg het secretariaat toegeschoven en zou er een klus van jaren aan hebben.

Verster - een plaatselijke architect - maakte ook deel uit van de werkgroep. Hem zou nieuwbouw uiteraard wel passen, maar raadsleden en burgerleden stuurden toch eerst aan op herstel en verbouw, niet in het minst vanwege de vooral nostalgische bezwaren tegen de sloop van het bestaande pand vanuit de bevolking. Die kreeg daarbij steun van de SSO (Stichting Samenlevingsbouw), die een handtekeningenactie opzette en die zelfs de Bond Heemschut aan haar zijde kreeg. Er moest dus gedegen werk worden geleverd om die druk te weerstaan.

Voor de groep en daarna ook voor de gemeenteraad waren de rapportages toch overtuigend genoeg: bij nieuwbouw zou de investering meer verantwoord zijn dan bij verbouw.

De architect van een nieuw kantoorgebouw elders in het dorp (Lanting), en Verster, kregen in eerste instantie de kans hun voorlopige plannen te laten zien op een voor eenieder toegankelijke avond. Het ging eigenlijk vooral om de keuze van een architect.

Dat was op het moment, dat burgemeester Hubers Ouder-Amstel ging verwisselen voor Beverwijk en Wouter Hoobroeckx zijn plaats kwam innemen. De werkgroep onder zijn nieuwe voorzitter koos al gauw voor architect Verster.

Bij de officiële in-gebruik-neming van de nieuwbouw noemde de architect mij “de bouwpastoor”. Dat tekent genoeg dat ik er nog vele besognes mee had.

Bouw nieuwe gemeentehuis.

Over de bouw van het nieuwe gemeentehuis zou een apart boek geschreven kunnen worden. In de winter na de start van Wouter Hoobroeckx had ik een excursie georganiseerd naar een drietal nieuw gebouwde gemeentehuizen. And what happens? Ik word ziek. Een soort hernia, 6 weken uit de roulatie, één van de zeer weinige keren in mijn lange loopbaan, dat ik voor langere tijd moest afhaken. Ik liep die excursie dus mis. Hiervoor zei ik al dat het besluit tot nieuwbouw slechts moeizaam tot stand kwam, voornamelijk vanwege de nostalgische hang van veel inwoners naar de oude vertrouwde buitenkant van het gemeentehuis.

Voor architect Verster een extra uitdaging om met een plan te komen dat ook met die gevoelens rekening hield. Een eerste ontwerp was er één met enorme daken dat al gauw het boerderijtype werd genoemd. Dat vond Verster niet leuk, hij had geen boerderij ontworpen. Hij zette zich dus maar snel aan een ander plan. Toen dat niet op de afgesproken tijd beschikbaar was voor inspraak en toen hij daarna weer helemaal opnieuw begon, gingen bij b. en w. de stekels opstaan. Toen dat bij Bureau VDL (Verster-Dijkstra-Loerakker) bekend werd, greep men in. In een gesprek van Loerakker met Hoobroeckx en mij, werd ons fiat gevraagd om Verster te laten assisteren door een veelbelovende jonge architect van het bureau, Hans Ruijssenaars. Vanaf dat moment kwam er weer lijn in de plannen. Ruijssenaars bleek inderdaad een man van niveau, maar dezulken hebben dan ook meestal eigen ideeën en vasthoudendheid. Zo ook Ruijssenaars. Van Verster werd al ras niets meer vernomen. In de werkgroep en in een algemene presentatie wist Ruijssenaars zijn plan goed te verdedigen, ook al was het een heel nieuwe verschijning en was niet iedereen enthousiast over het uiterlijk. Er zat een idee achter en dat werd consequent gevolgd. Hij projecteerde een lichtstraat door het gebouw, een echte straat met glazen overkapping, met lantaarnpalen, naturelwanden (zijn voorkeur voor betonstenen werd omgebogen naar schoon metselwerk) en een open kantine (tevens wachtgelegenheid).

We gingen kijken in enkele gebouwen waar ook zo'n lichtstraat was toegepast. "Je hebt veel licht in je gebouw en je profiteert ook van de winterzon", aldus Ruijssenaars. Het geeft inderdaad een aparte sfeer in het gebouw. Maar we hoorden al van een bezwaar, n.l. te warm in de zomer. Dat bezwaar zou door ventilatie aan voor- en achterzijde van de koepel verholpen worden, beloofde de architect. Dat bleek achteraf helaas onvoldoende.

Toen we kort voor de bouw stonden, werden we opnieuw beproefd. De aanbesteding viel zwaar tegen. Zozeer dat er een complete downstemming heerste in de b. en w.-vergadering, waarin de uitslag bekend werd. Hoobroeckx prees mij later dat ik niet mee deed in de paniek. Ik zei: laten we even het overleg van morgen met de architect afwachten. Dan kunnen we pas goed vergelijken met de architectenbegroting. Omdat er bij de provincie een expert was voor nieuwe gemeentehuizen, gingen Wouter Hoobroeckx en ik daar maar eens praten over eventuele bezuinigingen. Ik herinner me dat ik toen bij een wat zuinig gezicht van Wouter gepleit heb voor handhaving van het aantal wethouders- en spreekkamers, gelet op de trend van het meer zelfstandig gaan werken van wethouders en meer behoefte aan spreekkamers. Het eind van het liedje was wel dat we de raad een aanvullend krediet moesten vragen van een half miljoen.

Het overleg met de toekomstige bewoners (de secretarie) verliep jammer genoeg ook een beetje stroef. De nieuwigheden van VDL vielen niet bij iedereen in goede aarde.

Datzelfde speelde ook bij de inrichting van het gebouw. Daarvoor werd een aparte werkgroep ingesteld, waarvan ik de leiding kreeg. Met die groep gingen we kijken in Nieuwkoop en Mijdrecht. Toen bleek al dat sommige leden voorstander waren van "een mooie moderne inrichting" zoals in Mijdrecht, terwijl Ruijssenaars met zijn assistent Hendriks zochten naar een aankleding, die paste bij hun specifieke ontwerp. Ik steunde de architecten. En zo kwamen de voorstellen tot aanschaffing van o.a. thonetstoelen en rijstpapieren bollen voor de verlichting van raadzaal en kantine. B. en w. moesten er ook aan wennen. "Thonetstoelen, die zet je in een restaurant.", zei één van de wethouders, "toch niet in de raadzaal".

Ik had 't met dat al niet gemakkelijk.

Ik kreeg een pottenkijker van b. en w. bij de bijeenkomsten van de werkgroep. Gelukkig de jongste van het college, Roel de Boer, in de ogen van de werkgroep wel met reële opvattingen. Wat de raadzaal betreft, kreeg de andere wethouder zijn zin. Thonetstoelen kwamen er wel in de kantine en stalen thonetstoelen in de commissiekamer en in de spreekkamers. De rijstpapieren bollen kwamen wel in de raadzaal: mooi, goedkoop en duurzaam.

Tussen de bedrijven door moesten we zorgen voor tijdelijke huisvesting van het gemeentehuis, omdat het nieuwe werd gebouwd op de plaats van het oude. Dat lukte bij het leegstaande oude gebouw van de H. Hartschool (r.-k. lagere school) dichtbij de r.-k. kerk, dus in het centrum van Ouderkerk. Wij zouden er huizen van oktober '78 tot december 1980.

Van de bouw zelf heb ik een vrij uitgebreide fotoreportage gemaakt, die ik later in een album aan de gemeente heb geschonken.

Aannemingsbedrijf Vink en Veenman uit Nieuwkoop had nog goede vaklui in dienst en leverde tot genoegen van iedereen, en speciaal van Ruijssenaars, mooi metselwerk af.

Het hele gebouw mocht er zijn. Ik heb het vooral inwendig altijd geslaagd gevonden, het uiterlijk bekoorde mij minder, in mijn ogen een beetje teveel van alles wat.

Eind 1980 was de nieuwbouw gereed, in de laatste week van dat jaar verhuisden we. In maart daarop volgde de officiële opening door de commissaris van de koningin, Roel de Wit. Dat werd een heel feestelijke dag. Ik had de Gijsbrecht van Aemstel doorgenomen, een passende speech voor deze vroegere heer van Amstelland gemaakt, een paard gehurd en één van de oudste inwonsters gevraagd de sleutel van Gijsbrecht in ontvangst te nemen. Vooraf waren we in gebouw Rehoboth geweest voor het "feestje van de toespraken". Wat daar door de architect over mij werd gezegd, vertelde ik al. Dat we persoonlijk een goede band hadden opgebouwd, blijkt wel uit het feit, dat hij kort na het gereedkomen van ons nieuwe gemeentehuis, bij mij thuis een ingelijst exemplaar van een ontwerptekening van het aanzien van het gebouw kwam brengen. Dank zij o.a. bibliotheekgebouwen in Apeldoorn en Amstelveen en het raadhuis in Apeldoorn heeft Hans Ruijssenaars inmiddels landelijk bekendheid gekregen. (Bij de uitbreiding in 2006/'07 is Ruijssenaars weer ingeschakeld, maar toen heeft hij mij teleurgesteld. Het nieuwe gedeelte ademt zozeer een andere sfeer dat er m.i. niet van een goed geheel kan worden gesproken.)

De inwoners en andere bezoekers waren gauw aan het nieuwe gemeentehuis gewend en waardeerden met name het interieur met veel licht en open entree met kantine. We merkten het ook aan het aantal huwelijken. Het zoemde snel rond: ze hebben daar een gezellig gemeentehuis met een niet te grote en niet te stijve raadzaal/trouwzaal en prettige ambtenaren op de afdeling burgerzaken. Met de gerenommeerde Ouderkerkse horeca bezorgde ons dat een ruime klandizie. De meeste bruidsparen waren zeer content.

Maar de afdeling burgerzaken kreeg twee keer bezoek van een bruidspaar met bedrukte gezichten. Ze wilden zo graag aan familie en vrienden iets laten zien van hun huwelijk. Maar de foto's waren mislukt! Jan de Jong, onze eerste ambtenaar van de burgerlijke stand en bode Bruins waren de beroerdste niet en zorgden tot grote opluchting van de bruidsparen voor een herhaling.

Een kleine gemeente met een bult werk, daarin was ik terechtgekomen. Ik wist ‘t. De advertentie meldde al: 8000 inwoners, maar vanwege de bijzondere omstandigheden voor de salariëring ingedeeld in de klasse van 10.000 tot 12.000 inwoners. Randgemeente van Amsterdam, “Schipholgemeente” (huisvesting personeel), maar vooral de gemeente met het gestagneerde Duivendrecht. (Vanwege “de kwestie Bijlmermeer”). Amsterdams burgemeester van Hall en wethouder den Uijl (de latere minister-president) hadden het na lange strijd gewonnen: Amsterdam mocht de Bijlmermeer ontwikkelen, zo was in 1966 beslist. Voor Diemen en Ouder-Amstel was het inlopen van de opgelopen achterstand een gigantische klus, die extra moeilijk was vanwege de aanpassing aan de nieuwe Amsterdamse uitbreiding.

De Bijlmermeewet (1966) had – voorlopig voor een periode van 10 jaar - het gehele grondgebied van de gemeente Weesperkarspel toegewezen aan de gemeente Amsterdam evenals stukken van de gemeenten Diemen en Ouder-Amstel. Verder werd aan die drie gemeenten opgedragen het gebied ten zuidoosten van Amsterdam gezamenlijk te ontwikkelen en daarvan regelmatig verslag te doen aan de minister van binnenlandse zaken. Voor die gedwongen samenwerking kwamen delegaties van de drie colleges van b. en w. elk kwartaal bij elkaar. Dat overleg heette alras “de cocozolob”, officieel de Coördinatiecommissie zuidoostlob. Er is veel geklaagd over de fantasieloze nieuwe woonwijken in Nederland in de na-oorlogse periode. Wat er ook gezegd kan worden van “de Bijlmermeer”, van saaiheid konden de Amsterdamse plannen voor de zuidoostlob niet beticht worden. Halfhoge wegen, “harmonica” flatgebouwen en parkeergarages voor bewoners, waren geheel nieuwe elementen, die door de noodzakelijke samenwerking ook voor Diemen en Ouder-Amstel veel problemen met zich meebrachten. Ik kom daar nog wel op terug. Ik noem alvast even het probleem van de grensafbakening van de bebouwing tussen de (Verlengde) Gooiseweg en en het oude Diemen zuid. Die knoop was nog steeds niet doorgehakt. Er waren intussen al acht modellen ter tafel geweest. Bij het ministerie wisten ze er geen touw meer aan vast te knopen. En zo trokken Zwaving van gemeentewerken en ik naar Den Haag om de verschillende modellen toe te lichten en te helpen om van die acht kwaai mogelijkheden de minst kwaai te kiezen. Er was later wel kritiek, maar wij waren gebonden aan een balans, wat grondgebied betreft. Noch Diemen, noch Ouder-Amstel, wilde als verliezer uit de bus komen.

En toen kreeg Amsterdam het in zijn hoofd om te solliciteren naar de organisatie van de Olympische Spelen in 1992. Daarvoor zou een nieuw stadion nodig zijn en waar hadden ze dat gedacht? In de zuidoostlob en wel op grondgebied van Ouder-Amstel. Maar Ouder-Amstel stond niet te trappelen. Het voetbalvandalisme in en rondom de stadions was in die tijd minstens zo erg als tegenwoordig, dus iedereen was daarvoor beducht, wellicht niet zozeer voor de Olympische Spelen zelf, maar dat stadion zou uiteraard daarna in gebruik blijven, vermoedelijk voor Ajax. We trokken met de hele gemeenteraad naar het kantoren-complex Nieuw Amsterdam nabij het NS Bijlmerstation, waar Amsterdam ons aan de hand van een fraaie grote maquette uitvoerig informeerde over de plannen. Ze hadden nu juist rekening gehouden met vandalisme en vonden deze plek veiliger dan iedere andere in Amsterdam en bovendien goed bereikbaar, zowel per auto als met het openbaar vervoer. Hoe ‘t ook zij, Ouder-Amstel was niet rouwig toen de Spelen werden toegewezen aan Barcelona. Amsterdam kreeg zo weinig punten, dat men de kandidatuur later niet meer herhaald heeft. Memorabel werd in dit verband het telefoongesprek, dat Wouter Hoobroeckx vanuit de b. en .w.-vergadering voerde met de burgemeester van Amsterdam, ik meen Wim Polak, waarin deze zei: Ouder-Amstel hoeft bij zijn grondbeleid geen rekening meer te houden met stadionbouw op die plek. Nu de Spelen niet naar Amsterdam komen, gaat de bouw van het stadion ook niet door. Die uitspraak zou in latere instantie – toen er toch weer een stadionplan kwam – een grote rol spelen.

De Arena kwam er toch nog en..... een heleboel meer. Van de redactie.

Vanaf 1989 was Ajax bezig om plannen te ontwikkelen voor een nieuw stadion. Het oude stadion De Meer voldeed niet meer aan de eisen des tijds. Vanaf 1993 waren de plannen voor de Amsterdam Arena definitief. De Amsterdam Arena werd op 14 augustus 1996 door Koningin Beatrix geopend. Behalve voor voetbal wordt het stadion gebruikt voor popconcerten en andere grote manifestaties.

In Amsterdam Zuidoost is het Arena-Gebied ontwikkeld met winkels, uitgaans-gelegenheden, kantoren en woningen. Het Arena-Gebied bestaat uit het kantoren- en bedrijfsgebied Amstel III, stadion Arena, winkelcentrum Zuidoost en station Bijlmermeer. De Boulevard moet een stedelijk karakter krijgen. De bebouwing wordt grootschalig, passend bij het stadion en de omringende kantoortorens. Strakke rooilijnen en een doorlopende bouwhoogte zorgen voor beslotenheid. Er is een geheel nieuw Station Bijlmer, dat fungeert als knooppunt tussen de gebieden aan weerskanten van de spoorlijn.

Met de Visie 2020 zet de gemeente Ouder-Amstel in op een vierde en totaal nieuwe woonkern in het Duivendrechtse Veld met ruimte voor 5000 – 7500 inwoners.

Duivendrecht uit het slop (en soms er in)

Een werkelijke mijlpaal voor de ontwikkeling van de gemeente, speciaal voor Duivenrecht, was die dag in maart 1971, toen ir. W. Schut, minister van volkshuisvesting, de eerste paal kwam slaan voor het complex van 431 sociale huurwoningen in drie hoge woongebouwen.

De victorie was gekomen met het flatgebouw Azaleahof van 52 huurwoningen. Met de 431 kwam de bouw van Duivendrecht echt op gang en werd een forse stap gezet om de jarenlange stagnatie te boven te komen. De voorbereiding van de drie gebouwen met de toepasselijke namen Jupiter, Mercurius en Neptunus was voor onze kleine gemeente en onze beide woningbouwverenigingen een megaklus geweest.

De bouw moest worden ingepast in de ontwikkeling van de Amsterdamse zuidoostlob, zoals in de Bijlmermeerwet was vastgelegd. Aanvankelijk was er ook sprake van harmonicabouw als in de Bijlmermeer, in vaktermen gelede flats. Maar de PPD (Provinciale Planologische Dienst) van Noord-Holland vond 't maar een Chinese muur en zorgde ervoor dat er 3 gebouwen kwamen. Ook de Amsterdamse parkeergarages verzezen in Duivendrecht. Gelukkig niet met het afschuwelijke betonnen uiterlijk van de Bijlmermeer. Niettemin zouden ze problemen genoeg opleveren.

Op de dag van de eerste paal deden die zorgen nog niet zo'n opgeld. Het was voor Ouder-Amstel een feestdag. Na afloop van de hei-klus gingen we met de minister lunchen bij Paardenburg (bij de Amstelbrug). Die gaf daar hoog op van de ministersploeg onder leiding van de oud-marine-officier Piet de Jong. Hij lijkt daar niet teveel aan gezegd te hebben; kortgeleden was nog via een interview uit de mond van de ex-premier te horen, dat de leden van die ploeg elkaar nog jaarlijks ontmoeten.

Het grote aantal woningen was alleen mogelijk door contingenten van Amsterdam. De toewijzing van de woningen zou gebeuren op basis van Amsterdam 2/3, Ouder-Amstel 1/3. Niettemin ook voor onze woningnood een grote opsteker.

De woningnood in Amsterdam was vanzelfsprekend ook een probleem voor Amsterdamse bedrijven. De ligging van het gebied Zonnehof, waar onze hoogbouw werd gerealiseerd, was ideaal voor bedrijven op het industriegebied Amstel (Spaklerweg, v.d. Madeweg, enz.). Die bedrijven stonden bij ons op de stoep en probeerden toewijzingen te krijgen voor hun mensen. De gemeente liet zich verleiden tot een deal; bedrijven betaalden f. 3.000. voor elke toewijzing aan een medewerker van het bedrijf. Toen het ministerie er lucht van kreeg, werd er een stokje voor gestoken. Geen handel in woonvergunningen. Wij mochten nog van geluk spreken dat er geen sancties naar de gemeente werden toegepast.

Duivendrecht leefde op. Er gebeurde weer wat. Maar toen men zich realiseerde hoe fors de hoogbouw aan de Zonnehof ging worden, kwam de oppositie los, aangevoerd door de kort daarvoor opgerichte Dorpsraad. Duivendrecht moest geen Bijlmer gaan worden, asjebliedt niet alles hoogbouw. Zo ging het plan van de Cocozolob en onze gemeente om ook hoogbouw toe te passen in het gebied langs de Kloosterstraat (nu Clarissenhof), niet door. Ik had Ton Hubers, voorafgaand aan een voorlichtingsavond, al gewaarschuwd de mensen niet de pen op de neus te zetten: als jullie de plannen niet accepteren, duurt het wellicht jaren voor er daar iets van de grond komt.

De werkgroep ruimtelijk beleid van de Dorpsraad bleef bij haar tegenstand met het resultaat dat b. en w., commissie en raad ook overstag gingen. Het Michaëlplein werd middelhoog, de rest van het gebied werd een wijkje in eengezinsbouw, alles in de sfeer van de premiereregelingen, ofwel de iets duurdere woningen.

Nog wat fraaiere woningen, in de koopsector, verschenen vervolgens in de z.g. Kruidentuin, waaronder ongeveer de helft drive-in-woningen. De verkoop was in handen van Makelaarskantoor Jacobus (red.) Recourt in Amsterdam en tot onze verbazing gingen deze woningen van rond een ton (guldens) als warme broodjes over de toonbank. Recourt had er een goudmijntje aan en wilde “iets“ doen. Hij bood een boom aan voor het gebied. Mij viel de eer te beurt om die te planten. Hij staat er nog.

Oud-gemeentesecretaris de heer B. H. Sanders (rechts) anno 2009 bij die bewuste boom (links).

Wat te denken van een metro in je gemeente? Die hoefden wij niet aan te leggen, maar wat dacht u van alle plannings, reservering van terreinen en vergunningen.

De pastoor van Duivendrecht kreeg er haast een dagtaak aan. Pal langs zijn kerk moest de metrolijn gesplitst worden.

Jammer genoeg waren de twee haltes op ons grondgebied niet echt dicht bij de woningen.

Met die metrolijn meldde zich ook weer een pijnpunt van de verstedelijking van Amsterdam zuidoost. Rond het metrostation v.d. Madeweg (toen nog aangeduid als station Duivendrecht) werd het onveilig en dat bleef het jaren.

Een ander pijnpunt was de hoogbouw op het Zonnehofgebied met de parkeergarages. Bij de 431 sociale huurwoningen was er nog “een paal” van een flatgebouw bijgekomen, 12 hoog met 113 woningen in premiehuur (Saturnus). De bewoners daarvan moesten ook gebruik maken van de parkeergarages. Ja, moesten. Wie een auto bezat, was verplicht te betalen voor een parkeerplek. Dat gaf van meet af aan grote problemen. De aanvankelijke huur was f. 43. per maand, gelijk aan de huur in de garages in de Bijlmermeer. Tot woede van ons en van de woningbouwvereniging verlaagde Amsterdam zonder overleg die huur met f. 15. per maand om de boze huurders in de Bijlmermeer wat tegemoet te komen. Gevolg: tekorten op de exploitatie. Die liepen zo op dat de Woningbouwvereniging het niet meer kon opbrengen. Omdat de gemeente de betreffende geldleningen had gegarandeerd, draaiden wij er voor op. Dan had je weer een goeie aan Wouter Hoobroeckx. Hij pakte onze plaatsgenoot kamerlid Piet Stoffelen in zijn kraag, ik zorgde voor een uitgebreide documentatie en we trokken samen naar andere kamerleden tot we zoveel steun hadden dat de minister ons verzoek inlostte met een eenmalige betaling van het onrendabele deel (f. 4 miljoen) van de garages, die ons toch min of meer waren opgedrongen.

Terwijl Duivendrecht bijna was volgebouwd, het Dorpsplein met dorps huis, winkels en bibliotheek, brandweerkazerne en politiebureau in gebruik waren genomen, en bij de hoogbouw ook een hoogbouwbejaardentehuis ('t Reijgersbosch) was verrezen, zorgde NS voor een nieuwe verrassing voor Duivendrecht.

Ze hadden een oud plan weer opgediept om verder af te bouwen: de ringspoorbaan rond Amsterdam. De zuidelijke tak was nu aan de beurt. Via het Industriegebied Amstel (tegenwoordig Businesspark) en Diemen zou aansluiting gemaakt worden op de spoorlijn naar Weesp. Daarvoor moest de spoorbaan Amsterdam-Utrecht gekruist worden. Toen werd een kanjer van een verrassing uit de hoge hoed getoverd: bij Duivendrecht, waar die twee lijnen elkaar kruisten, wilde NS een station bouwen, een z.g. kruisingsstation. Met de daar reeds aanwezige metrolijn zou het een groot vervoersknooppunt worden. De werken die daarvoor uitgevoerd moesten worden, brachten via de bouwleges een aardig duitje in de gemeentekas van Ouder-Amstel. En Duivendrecht zou grote bekendheid krijgen met haar station, van waaruit momenteel bijna heel Nederland bereisd kan worden.

Niet alleen de geplande kruising van spoorlijnen eiste aandacht en tijd, dat deed al langer en minstens zo intensief de kruising van wegen bij de Duivendrechtse brug, waar de A10, de Ringweg om Amsterdam, de Gooiseweg en de Weesper Trekvaart moest kruisen. Deze problematiek, die ons jarenlang bezighield, kreeg de bijnaam van “de knoop”. Wat daar niet allemaal bij kwam kijken. Het Clarissenklooster is ervoor afgebroken, al in de 60-er jaren. Eindeloos is er gediscussieerd over het al of niet afbreken van woningen aan de Kloosterstaat en woningen aan de Molenkade.

Ik herinner me nog dat Han Lammers, toen wethouder publieke werken van Amsterdam, eens min of meer wanhopig zei: waarom kan de ringweg niet in een tunnel onder de Trekvaart worden gelegd. Maar de centen voor de A10 moesten van het rijk komen, dus de minister van verkeer en waterstaat had het laatste woord. De aan- en verkopen van grond en de grondruilen vormden op het laatst opnieuw een knoop, een juridische en financiële knoop, een bijna onontwarbare. Op verzoek van b. en w. heeft Rob van 't Veer zich als vutter nog gebogen over het dossier “nog niet afgewikkelde transacties”. Hij had er een pittige kluit aan, maar het resultaat was tot ieders tevredenheid.

Duivendrecht kwam ook nog negatief in het nieuws. Als woonplaats was het nog niet zo bekend, steeds bekender werd evenwel de Duivendrechtse Makro, een food- en non-food-groothandel met veel verkapte detailhandel. Het jaar voordat ik afscheid ging nemen, gingen gebouw en inventaris bij het kriecken van de dag in vlammen op. Van het grote complex en de voorraden bleef vrijwel niets over. De schade werd geschat op f. 30. miljoen. Er waren sterke vermoedens dat de brand was aangestoken. Het bedrijf had zo zijn vijanden. Ook op enkele andere plaatsen gingen Makrovestigingen in de fik.

Toen ik al op mijn laatste ambtelijke benen ging lopen, kwam er nog een nieuwe functie op mij af. Weliswaar mijn eigen schuld, maar toen ik het aanzwengelde rekende ik op een veel snellere aanpak en afwikkeling. Het ging om het al genoemde gebied Zonnehof in Duivendrecht. Een gebied met een duidelijk stedelijk karakter (hoogbouw), waar ongeveer een kwart van de Duivendrechtse bevolking woonde.

Het bleef maar problemen geven. Door de parkeergarages, waar de autobezitters verplicht een plaats moesten huren en die nog onveilig waren ook (veel auto-inbraken), door de rommelige entrees van de flatgebouwen en dito toestanden bij de vuilafvoer. Was het de ene keer de gemeente, dan weer de woningbouwvereniging, dan weer de politie, die er “tegenaan” moest.

Ik stelde toen aan b. en w. voor een werkgroep woon- en leefklimaat Zonnehof in te stellen, die voor de noodzakelijke afstemming kon zorgen. Het duurde even voor de woningbouwvereniging ervoor gewonnen was, maar daarna heeft het heel goed gewerkt, o.a. door deelneming van de bewonerscommissies. Ook politie en dorpsraad kon ik erbij inschakelen. Ze vonden dat ik voorzitter moest worden van de werkgroep. De woningbouwvereniging zou de secretaris leveren. Dat gebeurde ook, maar dat was geen succes. Met gevolg dat ik zelf nog heel wat secretariaatswerk moest doen. Later kregen we daarvoor een ambtenaar van de secretarie ter beschikking.

Het werd een succesvolle operatie, we oogstten veel lof voor de maatregelen, die we hebben voorgesteld en die konden worden doorgevoerd. Met name de oplossing voor de parkeergarages, die wij bedachten (begane grond gratis voor bezoekers, alle huurplaatsen achter slot) was een opsteker voor het gebied. Ik heb er heel wat tijd in gestoken, maar het werd een voldoening gevend karwei. Na afloop kreeg de groep een dineetje aangeboden van het gemeentebestuur en het bestuur van de woningbouwvereniging.

Kloostersingel
Astronautenweg

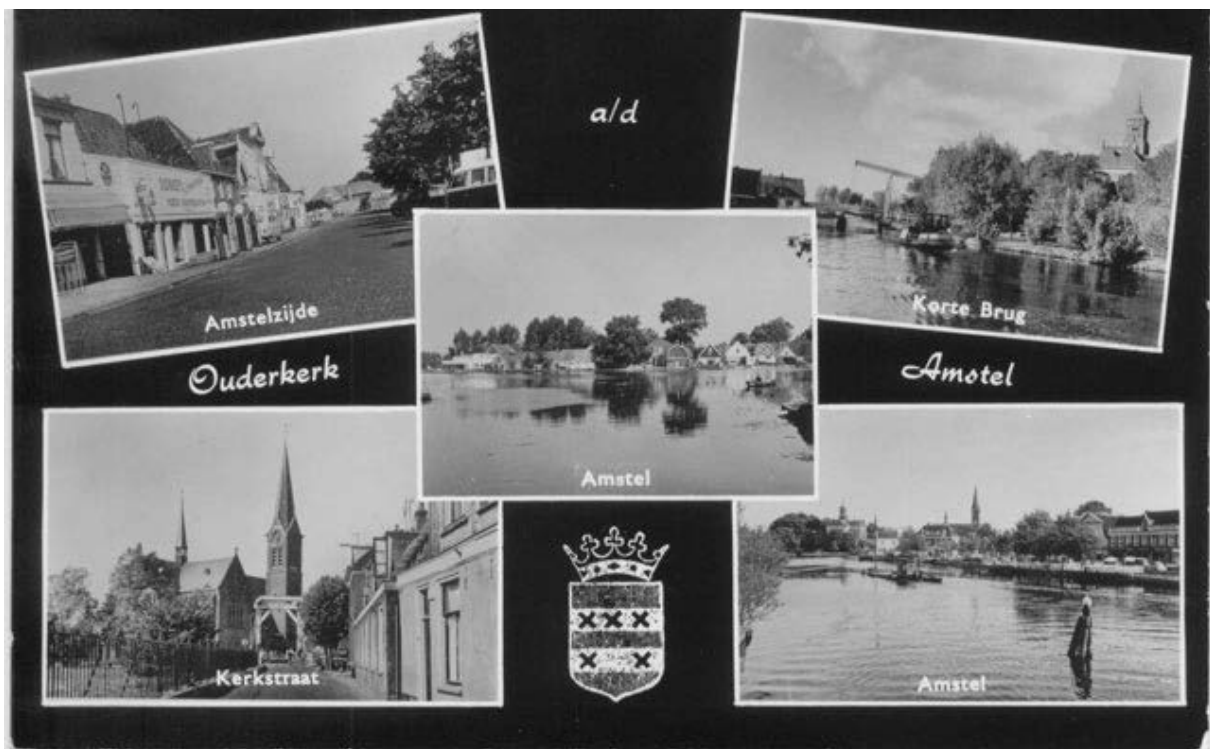
Groei Ouderkerk.

In Ouderkerk, waar sinds de 50-er jaren permanent woningen waren gebouwd, raakten rond 1970 de bouw mogelijkheden uitgeput. Toen al werd het gebied Benning genoemd, de gronden in het noorden van de Ronde Hoepolder, die door de snelweg (A9) van de rest van de polder zouden worden afgesneden. Grondverwerving, o.a. van een volkstuinen-complex, vormde de barrière. Ook werd serieus gekeken naar het gebied ten noorden van de Burg. Stramanweg, toentertijd aangeduid met de naam Ouderkerk noord. Groot bezwaar daarvan was dat dan een drukke doorgaande (provinciale)weg dwars door de bebouwing zou lopen.

Gekozen werd voor het gebied Sluisvaart-Hoofdenburg. Sluisvaart had men al langer op 't oog, maar stagneerde vanwege de hoge kosten van de noodzakelijke verplaatsing van een gemaal. Door een combinatie met het daarop aansluitende gebied Hoofdenburg, was deze investering rendabel te maken.

Door de vele zorgen in Duivendrecht dreigde nu Ouderkerk op 't tweede plan komen bij de gemeente. Maar de SSO (Stichting Samenlevingsopbouw Ouderkerk) was er ook nog. Dat bedrijventerrein dat er gekomen was (tegen de A9) vonden ze maar zo zo.

Ze voerden een actie onder het motto: Ouderkerk agrarisch/recreatief. Daarvoor werd op de Nieuwjaarsontmoeting een bord overhandigd met een koeienkop tegen de achtergrond van een landschap. Vervolgens werden de autoscheurders aangesproken. De decoratieschilder Theo Wierdsma maakte twee grote borden met een silhouet van Ouderkerk en het opschrift "Ouderkerk, te mooi om hard doorheen te rijden". Die kwamen bij de 2 ingangen van het dorp vanaf de provinciale weg (Burg. Stramanweg). Die borden staan er nog. Leuk bedachte slogan, maar enkele keren waren er goochermerds en plagers, die het woordje "te" bedekten!

Het was in de tijd dat overal in het land sportzalen en sporthallen verrezen. Bij mijn vertrek uit Uithoorn werd daar al een sporthal gebouwd. Wat de grotere gemeenten zich konden permitteren, kwam geleidelijk ook in zicht voor de kleinere. Met Ton Hubers hadden we al de eerste bespiegelingen gemaakt. We beseften dat we meteen moesten denken aan 2 accommodaties, één voor Ouderkerk, één voor Duivendrecht. Wellicht de eenvoudiger versie, de sportzaal, in Duivendrecht, in Ouderkerk een sporthal. Een intensief gebruik in de avonduren was wel verzekerd. Maar de exploitatie moest goedge maakt worden door vergoedingen voor gebruik overdag door de scholen.

De hal in Ouderkerk zou de grootste investering vergen, die de gemeente ooit had gedaan (f. 3. miljoen), de kredieten voor het bouwrijp maken van gronden even buiten beschouwing gelaten. We hadden veel zorg besteed aan de bouwbegroting en de inpassing ervan in de gemeentebegroting. Toch kan ik me herinneren dat wethouder Boomars uit angst voor een financiële strop tot het laatst moeite had met het besluit. In de raad viel het mee.

Op het terrein van de vroegere militaire loodsen “Het Sectorpark” werd een fraaie sporthal gebouwd, die oktober 1978 feestelijk in gebruik werd genomen met o.a. een wedstrijd zaalvoetbal van gemeentemannen tegen veteranen van de beide plaatselijke voetbalverenigingen OSDO en NEA. Wij hadden alle maten in ons team. Raadslid Lacet vulde als keeper het halve doel. Wouter Hoobroeckx zorgde voor de lengte en Martien de Caluwé en mijn persoon vormden de lichtgewichten.

We moesten de eer wel aan de echte ex-voetballers laten.

Wethouder Heijn wist uit de streekgeschiedenis dat de Bijlmermeer voorheen Bindelmeer werd genoemd. Met zijn inzending van Bindelwijk won hij de prijs voor de naamgeving. De hal deed 10 jaar dienst en viel toen ten prooi aan de vlammen.

Het project Ouderkerkerplas (nu bekend als recreatiegebied) wil ik wel typeren als een mislukking. Niet minder dan 46 ha. landbouwgrond werd hier vernietigd. Tot een diepte van liefst 40 m. werden de gronden ontgraven ten behoeve van zandwinning voor rijkswaterstaat, te gebruiken voor de snelwegenaanleg rond Amsterdam. In de raadsvergadering, waarin ik geïnstalleerd werd, kwam het uitgebreide, ingewikkelde contract aan de orde, waarbij rijkswaterstaat het recht kreeg tot deze ontgraving met de verplichting tot demping, ofwel volledig, ofwel tot 1 meter beneden het wateroppervlak (ten behoeve van watersport).

Ir. Quack van rijkswaterstaat had de verzamelde raadsleden kort daarvoor verzekerd dat alles uitvoerbaar was. Zijn latere opvolger ir. Dorhout Mees moest de gemeente duidelijk maken dat demping niet te realiseren was. Tot dat moment was de verzekering gegeven, dat projecten als verbreding van het Amsterdam-Rijnkanaal voldoende specie zouden opleveren voor die demping. Het enige dat er gedumpt werd, waren de restanten van bruggen en viaducten met akelige uitsteeksels van bewapening. M.i. had men bij de provincie, waar civiel-ingenieurs werkzaam zijn, belast o.a. met de Ontgrondingenwet, dit débacle moeten voorzien.

Het Groengebied Amstelland, een samenwerking van provincie, Amsterdam, Amstelveen, Diemen en Ouder-Amstel, zou de plas graag beheren als recreatiegebied. Dat doen ze nu ook. Functionarissen van het Groengebied hebben daarvoor zelf na veel zoeken een oplossing gevonden. Een noordelijke strook van de plas werd gedeeltelijk gedempt en voorzien van een breed strand. Het werd een gratis recreatiegebiedje, een klein “Zandvoort” bij Ouderkerk. Onze gemeente werd financieel tegemoet gekomen. Zo ontstond een aanvaardbaar compromis, maar dat toch niet het verlies van tientallen hectares land kan vergoeden. Ik heb lang in verschillende besprekingen verdedigd, dat als je een contract sluit met het rijk, je op naleving daarvan mag rekenen (dus demping, of bijna-demping).

Bestuurlijke vernieuwing, inspraak, intergemeentelijke samenwerking.

De eerste helft van de 70-er jaren, was de tijd van de doorwerking van de veranderingen van de 60-er jaren, voor een belangrijk deel bestaande uit een meer open maatschappij met meer democratie. In de gezinnen, op de scholen, in de bedrijven (schoorvoetend), in het openbaar bestuur, overal werd “ingesproken”, niet langer werd alles van boven af geregeld.

Ik had het voordeel te werken in een omgeving, die zich niet echt tegen deze ontwikkeling verzette. Het was wel dikwijls de weg zoeken. Wat in Duivendrecht door de Dorpsraad werd opgepakt, gebeurde in Ouderkerk door de SSO, Stichting Samenlevingsopbouw. Op ons eigen gebied, het bestuur van de gemeente, konden wij gelukkig zelf het voortouw nemen. Zo besloten de gemeenten geleidelijk aan om hun commissievergaderingen openbaar te maken. Wij zaten niet in de achterhoede bij de invoering daarvan. Wij koppelden daar nog iets aan vast.

Zoals overal werden commissie- en raadsvergaderingen altijd in het gemeentehuis gehouden. De Duivendrechtenaren vonden het maar niets dat alle vergaderingen in Ouderkerk werden gehouden. In het gemeentehuis wilden we niks liever dan de frustratie in Duivendrecht wegwerken. Dus werden de raads- en commissievergaderingen voortaan om beurten in Ouderkerk en in Duivendrecht gehouden. Voor de raadsvergaderingen was er eigenlijk geen geschikte accommodatie. Voordat het Dorpshuis er was, werd gebruik gemaakt van de hal van het scholencomplex. Het was voor mij altijd een zorg om alle mappen en stukken voorhanden te hebben. Ik kon daar niet gauw even naar mijn kamer lopen om iets op te halen. Ver na mijn pensionering zijn de raadsvergaderingen weer naar het gemeentehuis gehaald, maar de commissievergaderingen worden nog steeds om en om in Ouderkerk en in Duivendrecht gehouden.

Een aardig detail in dat verband is het nieuwe reglement van orde dat ik opmaakte voor de raad. Daarin stelde ik voor om de rondvraag in de raadsvergaderingen weer in te voeren. Na lang dubben haalden b. en w. het er toch uit. Dat kon die secretaris wel bedenken als passend in de tijd, maar ze waren er toch huiverig voor om de raadsleden die ruimte te geven

Bestuurlijke vernieuwing vond ook plaats in de relatie tussen de grote steden en hun buurgemeenten. Toch zijn we er in Nederland nog steeds niet in geslaagd daarvoor goeie regelingen te treffen. Meer dan een halve eeuw geleden kwam er de Wet gemeenschappelijke regelingen, die een wettelijke grondslag gaf voor allerlei samenwerkingsregelingen tussen gemeenten, voor sociale werkplaatsen, geneeskundige diensten, schoolartsendiensten, noem maar op. Al gauw lag er toen een plan voor een Gewestwet op tafel, maar dat haalde de eindstreep niet. Het werd experimenteren en nog eens experimenteren. Vooral de grote steden vroegen er om. Daar speelde de grondpolitiek een voorname rol, nauw verband houdende met bedrijfsvestigingen.

Rotterdam mocht het proberen met Rijnmond, een stadsgewest met vrij ruime bevoegdheden. Dat werd geen succes. De randgemeenten vonden Rotterdam toch te dominant. In en rond Den Haag werd het Haaglanden, in 't Gooi Gewest Gooiland, rond Eindhoven de Agglomeratie Eindhoven, enz., de meeste op de smalle basis van de Wet gemeenschappelijke regelingen, een enkele gestoeld op een afzonderlijke wet.

In Amsterdam begon men in de 60er jaren met het plan “Groot Amsterdam”. Toen dat te ambitieus bleek, bleef het bij het Informeel Agglomeratie Overleg Amsterdam (IAO)

Mijn hele periode in Ouder-Amstel heb ik trouw de vergaderingen van dit Overleg bezocht, eerst met Hubers, later met Hoobroeckx en van tijd tot tijd vergezeld door één of meer wethouders. Een tijdlang maakte ik Samkalden mee als voorzitter, daarna W. Polak. Toen er landelijke plannen werden gesmeed voor miniprovincies en stadsgewesten smeedde Amsterdam een plan voor een stadprovincie Amsterdam. Je zou verwachten dat zoiets eerst voorzichtig zou worden voorbereid in het bestaande overleg, maar Amsterdam was zo ontactisch om een uitgewerkt plan aan de buurgemeenten, waaronder niet de minste als Zaanstad, Haarlemmermeer en Amstelveen, voor te leggen. Dat hebben ze geweten.

Polak moest diep door het stof. Vooral het samenwerkingsverband Amstelland en de Meerlanden, waaronder Ouder-Amstel, beet van zich af. Dat werd dus niks.

Het IAO mocht tenslotte ROA worden: Regionaal Overleg Amsterdam. Dat werd ook gegoten in de vorm van een gemeenschappelijke regeling. Intussen is men een stap verder gekomen met de Stadsregio Amsterdam, dat toch wel bevoegdheden heeft gekregen, met name op het terrein van het openbaar vervoer. De omliggende gemeenten samen kunnen nu een redelijk tegenwicht vormen tegen Amsterdam.

Ik moet zeggen dat ik diverse keren met kromme tenen de intergemeentelijke ontwikkelingen heb gevolgd. B.v. wanneer gemeenten zich onttrokken aan een gezamenlijk beleid op het gebied van bedrijfsvestiging. Daar was men elkaars concurrent. Amsterdam als grote stad heeft uiteraard zijn plussen, maar ook zijn minnen. Haarlemmermeer en Amstelveen hebben wel de plus van Schiphol en de voordelen van de nabijheid van een grote stad, maar missen de lasten van de Amsterdamse minnen zoals vandalisme en criminaliteit. Nu zit de hele regio met een groot overschot aan kantoren en nog steeds met tekorten op de woningmarkt.

Jammer dat men in de 60-er jaren de ontwerp-Gewestwet van de tafel geveegd heeft. Een vierde bestuurslaag was taboe. De praktijk is dat zich nu toch een vierde bestuurslaag heeft opgedrongen in de vorm van een lappendeken aan gemeenschappelijke regelingen.

Een ondemocratisch geheel. Ze moesten 't nog maar eens proberen met die Gewestwet.

Burgemeesters van Ouder-Amstel in de tijd van de heer Sanders
Dorpshuis Duivendrecht 6 april 2002

1968-1976 A.J. **Hubers**; 1976-1982 mr. W.J. **Hoobroeckx**; 1983-2003 C. **de Groot**;

De secretaris als vliegende keep.

Je hebt als secretaris doorgaans wel je handen vol aan je hoofdtaken zoals het volgen van alle ontwikkelingen in de gemeente om je rol als eerste adviseur van het gemeentebestuur te kunnen waarmaken. Toch brengt de functie ook met zich mee – zeker in een kleinere gemeente – dat je soms moet inspringen als vliegende keep. Een kleine bloemlezing van zulke belevenissen wil ik hierna laten volgen, maar eerst nog iets over een standaardklus voor de secretaris: het verzorgen van de notulen van de b.en w.-vergaderingen, in vakjargon de b.en w.-notulen. Ik denk dat ik die in de Ouder-Amstelse 16 jaar en 5 maanden zo'n 800 keer gemaakt heb. Een b. en w.-vergadering werd zelden of nooit overgeslagen, ook niet in het vakantie seizoen. The show always must go on.

Dan nu wat vliegwerk. Koninginnedag is altijd een topdag voor de Nederlandse burgemeesters, in Ouder-Astel voor het hele college van b. en w. Het voltallige college van b. en w. met hun dames namen de aubade af van de schoolkinderen, die op versierde wagens door het dorp naar het centrum van Ouderkerk waren gereden. Daar stonden we, keurig op rij als bij de Nieuwjaarsreceptie, op het mooie plein voor de ingang van de Hervormde kerk. Na de zang was er in het gemeentehuis een oranjebitter en een oliebol, samen met het bestuur van het Oranjecomité, om vervolgens met zijn allen een bezoek te brengen aan de feestelijkheden in Duivendrecht.

Optocht Koninginnedag, Rijksstraatweg Duivendrecht, t.h.v. nummer 186, langs kruisgebouwtje, later het politiebureau, nog later de wereldwinkel

Als secretaris waak je ook over het imago van de gemeente. Dat heb je evenwel niet altijd in eigen hand. In die tijd werd er nog altijd en overal gerookt, vooral bij vergaderingen. In de commissie- en raadsvergaderingen stonden de glazen met rokerij altijd klaar.

In de loop van de vergaderingen van b. en w. werd steeds Olthof (directeur gemeentewerken) opgeroepen voor de zaken, die men met hem wilde bespreken. Bij het binnenkomen van de burgemeesterskamer, waar die vergaderingen werden gehouden, hield hij vaak de hand boven zijn ogen en tuurde naar de vergadertafel om aan te geven, dat het daar zo blauw stond van de rook dat ie nauwelijks zijn plaats kon zien. Maar de kentering kwam. Veel mensen vonden dat de overheid het voorbeeld moest geven in openbare vergaderingen. Er was al eens een voorstel gelanceerd om althans in de raadsvergaderingen niet te roken. De raad van Ouder-Amstel wilde daar voorlopig nog niet aan. Een jaartje later werd een nieuwe poging gedaan. Men was er nog niet uit, dus kwam er een compromis. Het eerste uur zou de vergadering rookvrij zijn.

In dezelfde tijd speelde een ander slepend onderwerp, n.l. het al of niet handhaven van het ambtsgebed aan het begin van de vergaderingen. Daarbij werd wel een knoop doorgehakt: het traditionele gebed bij de opening van de vergadering zou niet meer worden gezegd. Het Amstelveens Weekblad miste deze intikker niet en kopte boven zijn jaaroverzicht van Ouder-Amstel: “niet bidden – wel roken”.

Het gemeente-*imago* staat ook op het spel bij de ontvangst van belangrijke gasten.

Toen prinses Beatrix en prins Claus zich aan het warmlopen waren voor hun toekomstige taken wanneer Beatrix koningin zou zijn, brachten ze ook een bezoek aan het gebied Amstelland. In dat programma was ook Ouderkerk opgenomen met de grote, unieke Joodse begraafplaats. Het gezelschap nam de tijd voor een wandeling langs de graven, waarvan vele met fraaie beeldhouwde gedenkstenen. Mijn taak was er op attent te zijn dat prins Claus niet verloren zou lopen. Na die wandeling was er een korte persconferentie in het Dienstencentrum van het bejaardencomplex de Drieburg. Ik herinner me dat ik tegen Beatrix zei dat het toch wel vaak lastig zou zijn om op alle vragen te antwoorden, waarop ze zei: “Ik heb er goede hulp bij van Claus”. Leuk om mee te maken.

Vanaf mijn start in Ouder-Amstel had ik de contacten met de pers verzorgd (de plaatselijke Amstelgids, het Amstelveens Weekblad en enige tijd ook nog Het Parool), om ook langs die weg de beeldvorming over Ouder-Amstel in goede banen te leiden. In '74 ging de Amstelgids piepen. Drukkerij Amstelland (eigenaar familie Bakker), kon het tweewekelijkse blad niet meer rendabel verzorgen. Maar de gemeente wilde het blad graag behouden. Wij gebruikten het al voor de verschillende publicaties. We kwamen toen overeen dat wij in elk nummer een volle betaalde pagina voor onze rekening zouden nemen. Dat redde de Amstelgids, die nog steeds verschijnt, tegenwoordig met meerdere gemeentepagina's.

(Sinds 1 juli 2009 is de Amstelgids vervangen door het weekblad Ouder-Amstel. *Redactie.*)

Echt gekeeft heb ik ook nog wel. Net als in mijn vorige gemeenten was ik met het gemeentelidtal weer actief in het zomeravondvoetbal. Met o.a. burgemeester Hubers als snelle rechtsbuiten hadden wij een redelijk lidtal. Zelf speelde ik op verschillende plekken, o.a. enkele keren als keeper. Echt heel actief waren we op dit gebied niet, maar we hadden wel een andere sportieve bezigheid. Op zaterdagochtend gingen we met zo'n 12 à 15 man “trimmen” in het Amsterdamse Bos. Na een kleine bosloop deden we wat oefeningen en sloten dan ons gezwoeg af met een onderling potje voetbal. Weer was Ton Hubers hierbij present en veel mensen van gemeentewerken, Olthof inclusief. We hebben dat enkele jaren volgehouden. Ik deed er graag aan mee. Ik moest voor mezelf een “geldige reden” hebben om over te slaan.

Ambitie heeft altijd wel aan mij gekleefd.

Zo was ik nog in de tijd van Ton Hubers weer gaan solliciteren. Ik bevond mij op het glibberige sollicitatiepad voor burgemeester en deed ook een gooi naar de vacature Ouder-Amstel toen Ton benoemd was in Beverwijk. Ik had toen inmiddels schoten gelost voor burgemeester in gemeenten tussen 6000 en 12000 inwoners als Olst, Zaltbommel, Abcoude en Enkhuizen.

Als zich een mooie secretarisfunctie aandiende, deed ik ook mee. Daarbij durfde ik op wat grotere gemeenten te mikken zoals Winterswijk, Huizen en Voorburg.

Ik heb me natuurlijk altijd gerealiseerd dat 't voor een ulomannetje moeilijk zou zijn om burgemeester te worden. Datzelfde gold voor secretaris van een wat grotere gemeente, waar men in die tijd allengs meer hoog opgeleide mensen (academici) zag verschijnen.

In het voorjaar van '85 had ik een vérestrekkend besluit genomen. In die tijd kon je bij de overheid – mits je tenminste 10 dienstjaren had – op de leeftijd van 61 jaar gebruik maken van de VUT-regeling (vut of vervroegde uittreding). Die leeftijd had ik. Toen kwam er nog een mogelijkheid bij: de regeling ging ook gelden wanneer je 40 dienstjaren had, ook al was je nog geen 61. Dat aantal dienstjaren had ik ook. Ik had dus twee titels om er uit te stappen.

Hoewel de regeling gunstig was, ging je er financieel toch op achteruit. We waren in die periode nog maar net uit de studerende kinderen en met pittige hypotheeklasten, auto en vakanties, schoot er niets over. Je mocht bovendien niets bijverdienen. Het ging immers om het scheppen van werkgelegenheid. Maar bijverdiensten die je al langer dan een jaar had, mochten blijven.

Het lukte me om wat te vinden. Iets wat ik in de loop van de tijd al meer gedaan had, schrijven voor de krant. Het werd een 14-daagse kolom onder het pseudoniem Berend in het Amstelveens Weekblad, wat me f. 75. per keer ofwel rond f. 150. per maand opleverde. Miep zag het wel zitten en zo besloot ik te stoppen per 1 juli volgend jaar ('86) op een moment dat ik al meer dan een jaar de kolom verzorgde.

Het feestvarken. (Jubileum, onderscheiding en afscheid)

12 juni 1986, de dag dat ik officieel afscheid nam van mijn baan, maakten ze mij tot feestvarken. Daarvóór had ik gelukkig al tweemaal mogen oefenen in die rol; eerst bij mijn 40-jarig jubileum en vervolgens bij een ingelast en onverwacht feestje.

Op 12 juni '79 zou ik 40 jaar in overheidsdienst zijn. Wouter Hoobroeckx had er wel zin in om van mijn jubileum een feest te maken. Zaal Rehoboth in Ouderkerk was er goed voor.

Ik zag het feest al wel zo ongeveer voor me. Maar ik werd toch verrast.

Een paar maanden voor mijn jubileum had ik bij een gesprek over het slaan van de 1^e paal voor het nieuwe gemeentehuis wat overmoedig gezegd: ik weet wel een goeie datum: 12 juni. Toen zei die datum nog niemand iets. Maar Olthof, de directeur gemeentewerken, had 'm toch in zijn oren geknoopt. Hij sprak erover met burgemeester en architect. Wat gebeurde toen? Er kwam een briefje in de postmap, van de d.g.w. (directeur gemeentewerken) aan b. en w., dat de eerste paal niet vóór de bouwvakvakantie geslagen kon worden. De aannemer was niet ver genoeg met de voorbereidingen.

What happens op 12 juni? De kinderen hadden zich bij ons thuis verzameld voor de koffie en daar komt in het middaguur een telefoontje van Wouter: de taxi om de jubilaris en zijn vrouw op te halen komt een half uur eerder, ze willen me eerst nog even iets laten zien. ???

Ik dacht: vreemd, maar ik zie 't wel. Waar ik geen moment meer aan geacht had, gebeurde: de taxi reed naar de plek van het gemeentehuis. Daar stond de heimachine en daar stonden raadsleden en collega's. Of ik de eerste paal wilde slaan. Het waren nog niet de lange betonnen palen voor de nieuwbouw, maar de houten palen voor de riolering. En dat was veel moeilijker. Dat werkte niet machinaal, maar met de hand. Daar ging pa met de helm op zijn hoofd achter de knuppel. Het werd hilariteit, want heien met de hand moet je kunnen, maar de eerste paal kwam er in en dat zette al de sfeer voor de feestmiddag in Rehoboth.

Geridderd

Bij mijn 40-jarig jubileum had ik er wel even aan gedacht, maar daarna was 't helemaal uit mijn hoofd: een eventuele onderscheiding.

Op 29 april '80 's morgens aan het ontbijt zei ik: ik ben niet zo fit. Miep, die meer wist van deze dag dan ik, dacht: wat krijgen we nou, jij mag niet half of driekwart ziek zijn deze dag. Ik ging als alle dagen naar mijn werk In mijn dagelijkse kloffie. Ik weet 't nog: een combinatie met een groen colbertje.

Tegen tienen komt Wouter op mijn kamer en heeft een hele agenda van dingen, die hij met mij wil bespreken. We zaten in de H. Hartschool en daar lag mijn kamer niet direct aan de gang, zodat ik niet merkte wat zich daar afspeelde. Tegen half 11 zegt Wouter tegen mij: loop je nog even mee naar de raadzaal, daar staat een maquette en tekeningen van nieuwe plannen voor Duivendrecht. Zonder de minste argwaan loop ik met hem mee en wat zie ik: een volle raadzaal!! Toen ik Miep en de kinderen ontdekte drong er eindelijk iets tot mij door: het is morgen Koninginnedag. En jawel: of ik even wilde luisteren naar een paar woorden van de burgemeester: ik werd zowaar geridderd. De laatste keer dat Koningin Juliana er voor tekende. Toen gaf ze haar positie aan Beatrix.

Op weg naar huis dacht ik royaal te zijn en zei tegen Miep: zullen we eten halen bij de Chinees? Miep vond de gebeurtenis van die dag van een iets hogere orde en zei: we moesten maar met de hele club gaan eten bij de Chinees. En zo trokken we naar de Duivendrechtse Chinees.

Adieu na 47 jaar.

Ik had ontslag gevraagd per 1 juli '86. Ze wilden aan mijn afscheid de nodige aandacht besteden en daarom werd vanwege vakanties gekozen voor 11 en 12 juni, respectievelijk voor de collega's en voor raad en genodigden. Op de 11de verzamelden we ons in de raadzaal. Van de toespraken herinner ik me dat Rob van 't Veer, mijn opvolger, liet horen: "en hij zit scheef op zijn fietsie". Op het voorplein van het gemeentehuis werd een groepsfoto gemaakt van het voltallige personeel.

De 12de waren we weer in de "gemeentelijke feestzaal" Rehoboth. Leuke datum: 12 juni. Toen begon ik mijn ambtelijke loopbaan in Hengelo. Nu maakte ik 47 jaar vol. Het werd weer een eerste klas feest met voor mij een eervolle verrassing. B. en w. vonden kennelijk ook dat ik in Ouder-Amstel tropenjaren had gedraaid en beloonden dat met de gouden erepenning van de gemeente. Niet alleen voor mij, maar ook voor Miep werd 't glimmen. Zij kreeg een gouden schakelarmband (closed for ever) aangeboden. Ze heeft nadien meer dan eens verteld dat ze zich de queen voelde, toen ze aan mijn arm de zaal binnenkwam. Zij kon nu ook als queen de zaal verlaten. Verrassing dus voor mij en verrassing voor Miep, maar ik had er ook één voor de gemeente. Ik wilde eveneens van mijn kant dank laten blijken en bood de gemeente een kunstwerk aan, een beeldje (zittend naakt) van de Ouderkerkse kunstenaar Arno Sanders. Cees de Groot was er even verlegen mee. Het kreeg een goeie plek op de bar van de kantine.

Ik kon met een gerust hart afscheid nemen. Mijn opvolger was benoemd en ik wist dat de baan bij hem in goede handen was. Het was Rob van 't Veer, die wij 12 jaar daarvoor hadden aangesteld als chef a.z. Hij werd later chef afd. ruimtelijke ordening en had zich in die functie inmiddels bewezen. Hij kon wel eens in mineur zijn, zich boos maken op de architect van het gemeentehuis, op een raadslid of op een collega, maar hij was in het algemeen toch populair bij de collega's, o.a. als goeie voorzitter van de personeelsvereniging. Bij Wouter Hoobroeckx kon hij een potje breken en hij wist ook goed samen te werken met burgemeester Cees de Groot.

Van 't Veer moest wel concurreren via een open sollicitatieprocedure. Die hobbel kon hij ook aan. Het vertrouwen, dat ie kreeg, heeft ie niet beschaamd. Zijn afscheid na 13 jaar secretaris was even prettig als het mijne.

Ik zweefde een paar dagen. Een heel blij gevoel maakte zich van mij meester. Erg dankbaar dat ik op zo'n fantastische manier afscheid had mogen nemen. En dat ik na al die jaren nog zo gezond, samen met Miep, aan de volgende levensfase mocht beginnen. Mijn gedachten gingen niet primair naar de verkregen vrijheid, wel naar wat meer ruimte voor de gehandicaptenzorg en de Sint Urbanusparochie in Ouderkerk. Wat meer tijd voor haar en voor ons samen *leek* vanzelfsprekend.

PS Van de redactie van ODS

De heer en mevrouw Sanders wonen nog steeds op hetzelfde adres in Ouderkerk en zijn jarenlang bijzonder bezig geweest met nevenactiviteiten en vrijwilligerswerk. In het laatste hoofdstuk van deel 6 van zijn memoires beschrijft Ben Sanders, nu 86 jaar oud, al die gevarieerde werkzaamheden. Het gezinsleven en de vakanties vormen eveneens een belangrijke deel van hoofdstuk 6 van "Mijn Weg". *Een levensloop*.

In dit nummer van Oud-Duivendrechtse Saecten hebben de lezers kennis kunnen maken met een deel van het leven en werk van een man, die 16 jaar lang met hart en ziel de functie van gemeentesecretaris in onze gemeente vervulde. Omdat hij alles zorgvuldig opgeschreven heeft is een deel van de geschiedenis van de gemeente Ouder-Amstel bewaard gebleven voor de toekomst.

Wij hebben, gezien de ruimte, keuzes gemaakt en vooral de artikelen die over Duivendrecht gaan opgenomen in dit eerste nummer van 2010. Als u geïnteresseerd bent kunt u het hele hoofdstuk over het werk van de heer Sanders in Ouder-Amstel te leen krijgen.

De redactie bedankt de heer en mevrouw Sanders voor de medewerking en wenst beide nog veel goede jaren toe te midden van de familie, vrienden en dorpsgenoten.

Oud-Duivendrechtse Saecken

Uitgave onder auspiciën van de *Stichting Oud-Duivendrecht*.

1. **Boerderijen** — nummer 1, jaargang 1, september 2003; 15 pp.
Rijksmonumentenstatus van de Antonius- en de Sophia'shoeve.
2. **Scholen** — nummer 2, jaargang 1, december 2003; 30 pp.
Ontstaan van de basisscholen.
3. **Duivendrecht on stage** — nummer 3, jaargang 1, maart 2004; 42 pp.
Cultureel leven vóór 1950 en de eerste jaren Culturele Werkgroep.
4. **De Dom 125 jaar, deel I** — nummer 4, jaargang 1, juni 2004; 58 pp.
St. Urbanuskerk, ontstaan, pastoors, neomisten, koor.
5. **De Dom 125 jaar, deel 2** — nummer 4, jaargang 1, augustus 2004; 52 pp.
Van capel tot statie en parochie, de architect, het interieur.
6. **Bedrijvig Duivendrecht** — nummer 5, jaargang 1, november 2004; 40 pp.
Kruidenier, slager, drogist, groenteman en taxichauffeur.
7. **Met melk meer mans** — nummer 1, jaargang 2, maart 2005; 47 pp.
Melkzaken en melkbedrijven aan de Rijksstraatweg.
8. **Engel(en) voor Duivendrecht** — nummer 2, jaargang 2, april 2005; 47 pp.
Een beeld voor de Kloosterstraat, de Kloosterstraat in beeld, H. Michaël; verzet en bevrijding.
9. **Wie de jeugd heeft ...** — nummer 3, jaargang 2, juli 2005; 47 pp.
10. **Van Venser tot Weesper** — nummer 4, jaargang 2, oktober 2005; 44pp.
11. **Rije, rije, rije in 'n wagentje** — nummer 1, jaargang 3, februari 2006; 37pp.
Vervoer per taxi en bus. Twee bekende ondernemingen.
12. **Als stenen gaan spreken...** — nummer 2, jaargang 3, juni 2006; 39 pp.
Huisnamen en gevelstenen.
13. **Zichtbaar Duivendrecht** — nummer 3, jaargang 3, oktober 2006; 39 pp.
Historische plaatsen langs de wandelroute.
14. **Divers Duivendrecht** — nummer 1, jaargang 4, februari 2007; 39 pp.
O.a. het Grachetje, de Diemerlaan, Golflinks. Aanvullingen op eerdere artikelen.
15. **Noem mij maar Tante Mientje** — nummer 2, jaargang 4, juni 2007; 42 pp.
Het plakboek van Mientje Schipperijn 1902-1989.
16. **De Tamarindestraat** — nummer 3, jaargang 4, september 2007; 40 pp.
17. **Binnen en buiten de banne** — nummer 1, jaargang 5, februari 2008; 40+4 pp.
18. **Aan en rond de Duivendrechtsekade** — nummer 2, jaargang 5, juni 2008; 38 pp.
19. **Wat ben je toch veranderd in die jaren...** — nummer 3, jaargang 5, september 2008; 38 pp.
Verhalen met foto's van de zusters Tiny, Kitty en Thea Wortel, die vroeger naast Strandvliet woonden.
20. **Microstoria van Brenda Broekhuizen**— nummer 1, jaargang 6, januari 2009; 39 pp.
Duivendrecht: een dorp in een stad
21. **Hulp bij kommer en kwel** — nummer 2, jaargang 6, 18 april 2009; 39+4 pp.
Een aanvaring, branden, overstroming, een treinongeluk, de veldwachter en ambulancevervoer.
22. **Peuteren en kleuteren** — nummer 3, jaargang 6, september 2009; 38+2 pp.
Geschiedenis van de peuter- en kleuterscholen.

NIEUWSTE NUMMERS:

23. **Duivendrecht in of uit het slop?** - nummer 1, jaargang 7, januari 2010; 40 pp.

De memoires van oud-gemeentesecretaris B.H. Sanders sr. Hij fungeerde onder drie burgemeesters en heeft de afbraak en de opbouw van Duivendrecht van heel dichtbij meegemaakt.

24. **Due vene trajectum Duivendrecht, een doorwaadbare plaats.** - nummer 2, jaargang 7, juni 2010;

In het kader van het project WATER van de gemeente Ouder-Amstel

25. **Canon van Duivendrecht.** – nummer 3, jaargang 7, oktober 2010;

Vensters naar het verleden. Jubileumnummer bij 12 ½ jaar SOD.

UW BIJDRAGE(N)

Als abonnee op het blad Oud-Duivendrechtse Saecken betaalt u per nummer een **minimale bijdrage van € 2,50 voor elke uitgave.**

Voor de postabonnees komen de portokosten (1.76 euro per nummer) daarbij nog bij: **€ 4,25.**

Het geld dat u meer over kunt/wilt maken komt ten goede aan de Stichting Oud-Duivendrecht. Sinds de oprichting 4 juni 1998 zet de stichting zich actief in om het landelijk en historisch karakter van Duivendrecht (*het beetje dat nog net niet gesloopt is*) te behouden. De Stichting wil de kern Duivendrecht van de gemeente Ouder-Amstel GROEN en kleinschalig houden.

De Stichting geeft het blad Oud-Duivendrechtse Saecken uit. Een blad voor én door (oud-) Duivendrecht. Tot nu toe verschenen 23 nummers met verhalen en foto's rond een thema.

De SOD is een particulier initiatief en kan haar doelstellingen verwezenlijken door bijdragen van onze abonnees en donateurs.

**ING nr.7875172 t.n.v. de Stichting Oud-Duivendrecht
Mw. J.E. Pieneman – de Jonge, Kloosterstraat 22, 1115 BL Duivendrecht**

Wilt u bij de mededelingen op de overschrijving duidelijk vermelden **voor welk afzonderlijk nummer u betaalt.** Bijvoorbeeld: nummer 3, september 2009.

Het is ook mogelijk om één bedrag en/of donatie **per jaar** te storten op de rekening van de Stichting. U ontvangt er minimaal 3 nummers van ODS per jaar voor terug.

Voor abonnees die het gewend zijn om de bijdrage in de drukkosten en hun donatie in een **envelopje** in de brievenbus te doen bij de secretaris of bij de penningmeester van de Stichting Oud-Duivendrecht: dat kan nog steeds.

Wilt u svp op de envelop **uw naam** vermelden en noteren **voor welk nummer u betaalt.**

Voor de losse nummers, die u ophaalt bij de bibliotheek in Ouderkerk of Duivendrecht of in het Gemeentelijk Historisch Museum, betaalt u rechtstreeks aan de balie.

Voor abonnementen, adviezen, opmerkingen en suggesties kunt u terecht bij:

Wil Bart, bestuurslid, W.Fenengastraat 50, 1096 BM Amsterdam, T 0206922986
Netty Pieneman, penningmeester, Kloosterstraat 22, 1115 BL Duivendrecht T 0206990773
Ans Quirijnen, secretaris, Waddenland 41,1115 XD Duivendrecht, T 0206992574

Voor wandelingen door de gemeente Ouder-Amstel: Jo Blom M 06-22521536

Het e-mailadres van de SOD is: st.oud-duivendrecht@planet.nl

Onze webmaster Rob Veldhuyzen van Zanten verzorgt : <http://home.wanadoo.nl/sic/sod/>

Zie voor nieuws over ontwikkelingen en activiteiten in Duivendrecht ook :

<http://www.vriendenvanduiwendrecht.nl/> en <http://www.cultuurplatformouder-amstel.nl/>

39.lege binnenzijde

Duivendrecht: infrastructuur

